

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 710

Ἔτος Α'.

15 Ἀπριλίου 1975

(Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρζ. 3.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος εἰς τὴν Τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Πρὸς τὸ ἐυούσιον Πάθος

Ποῖος Ὁρθόδοξος δὲν ἔχει ποτὲ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ ὑπέροχα ἄσματα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ ποῖος Χριστιανὸς δὲν ἔχει αἰσθανθῇ μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του τὴν ἀνάγκη νὰ πέσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ καταφυλῇ μετ' αὐτοῦ λατρείαν τὰ πληγωμένα πόδια Του; Ἀλλὰ καὶ ποῖος ἄνθρωπος ἀπλῶς — ἐὰν δὲν ἔχασεν ὅτι ἀκριβῶς διακρίνει τὴν εὐγενικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου — δὲν αἰσθάνεται τὸ ἀμέτρητον μεγαλεῖον τῆς μορφῆς τοῦ πάσχοντος Διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος;

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, λοιπὸν θὰ ἔχωμεν πάλιν τὰς ἰδίας ἱεράς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἐνωτισθῶμεν τὰ ἴδια σωτηριώδη ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ νὰ ἀφήσωμεν τὴν ψυχὴν μας νὰ περυσγίσῃ μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Ἀγάπης Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἠγάπησε τόσον τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Τῖνον Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».

Θὰ ἀναπληρώσωμεν καὶ πάλιν τὰς φρικτὰς σκηνὰς τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Θεανθρώπου. Ἀλλὰ καὶ θὰ σκιρτήσῃ ἡ καρδιά μας ἄλλην μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν ἔντονον προσδοκίαν τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ Αἷμα Του καθηγίασεν Ἐκεῖνος, ποὺ εἶπεν εἰς τοὺς ἰδικούς Του: «Συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω». Θὰ πονέσῃ ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν νοερὰν ἀναπαράστασιν τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Ἀναμαρτήτου. Ἀλλὰ θὰ λάμψῃ εἰς τοὺς νοερούς μας ὀφθαλμοὺς τὸ παρήγορον φῶς, τὸ ὁποῖον διέχυσεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἐγκαρτέρησις Του, ἡ ἀπόλυτος ὑποταγὴ Του εἰς τὸ ἔργον Του, ἡ πλήρης καὶ ἀπεριόριστος ἀγάπη Του πρὸς τοὺς ἀδελφούς Του. Τὴν ψυχὴν μας, τὴν ταραγμένην ἀπὸ τὰς τρικυμίας τῶν κοσμικῶν συγκρούσεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, θὰ γαληνεύσῃ, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, ἡ ἰδικὴ Του ἀνεξίτητος μακροθυμία, ἡ μέχρι τῶν δημίων Του φθάνουσα ἀμέ-

τρητος συγχωρητικότης Του, ἡ ἄπειρος γαλήνη τῆς ψυχῆς Του, ἡ ἰδικὴ Του ἱκανοποίησις, διότι «ἐτελείωσε τὸ ἔργον Του».

Θὰ ἀκούσωμεν ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὴν Ζωὴν μας, ὄχι ἄλλον, Αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Τῖνον τοῦ Θεοῦ νὰ προσεύχεται δι' ὅλους πρὸς τὸν Πατέρα τὸν οὐράνιον, καὶ νὰ δραματίζεται τὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητα τὴν ἰδικήν μας, καὶ νὰ Τὸν παρακαλῇ νὰ μᾶς προσφυλάξῃ «ἀπὸ τοῦ πονηροῦ».

Πλήρεις δὲ τρυφερότητος τότε καὶ ἡμεῖς, ἔστοι καὶ διὰ μίαν μόνον φορὰν εἰς τὸ ἔτος αὐτό, θὰ αἰσθανθῶμεν τὴν διάθεσιν νὰ κλαύσωμεν, ὅπως αἱ γυναῖκες, ποὺ Τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ. Διὰ ποῖον ὅμως θὰ κλαύσωμεν; Μήπως διὰ τὸν Χριστόν; Ἀλλὰ Ἐκεῖνος δὲν ἔχει ἀνάγκη τῶν ἰδικῶν μας δακρύων... Διὰ τὴν ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ κλαύσωμεν, διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἡ ὁποία, παρ' ὅλην τὴν ἀγάπην ποὺ Ἐκεῖνος τῆς ἔδειξεν, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ, κατὰ τὸ πλεῖστον, νὰ Τὸν ἀγνοεῖ καὶ νὰ Τὸν προδίδῃ. Ἀλλὰ περισσότερον, διὰ τοὺς Χριστιανούς νὰ κλαύσωμεν, ἀδελφοί μου, διὰ τοὺς Χριστιανούς ἐκείνους, ποὺ μιμοῦνται καθημερινῶς τὸ ἔργον τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας — ναὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας! — νὰ κλαύσωμεν, ἀδελφοί μου, διότι δὲν εἴμεθα ἄξιοι πάντοτε τῆς Ἀγάπης Του καὶ διότι δὲν κάμνομεν ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἀπὸ ἡμᾶς διὰ νὰ τηρῇται πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν μας τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς Του καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ μετὰς μας, ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ Βασιλεία Του. Μετὰ αὐτὰς τὰς σκέψεις ὅς συνοδεύσωμεν τὸν Χριστόν «πρὸς τὸ ἐκούσιον πάθος» καὶ ὅς προσπαθήσωμεν, μετὰ ὅλην μας τὴν ψυχὴν, νὰ συμμερισθῶμεν τὸ δυσβάστακτον βάρος τοῦ Σταυροῦ Του. Ἡ καλὴ μας προσπάθεια θὰ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀνακούφισις εἰς τὸ μαρτύριόν Του, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται δυστυχῶς, καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ραθυμίαν.

Τὸ Θεῖον δράμα

Ὁ Κύριος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν Του. Ἐβόδιζε πλέον σταθερὰ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς τελεικῆς Του ἀποστολῆς. Εἰς τὸ ἱερὸν τῶν Ἱεροσολύμων ἐξεσκέπασε τὴν σπιθαμὴν τοῦ Φαρισαϊσμοῦ καὶ ἐμαστίγωσε τῶν Γραμματέων τὴν ψεύτικην σοφίαν. Καὶ ἐκεῖνοι, μαζί με τοὺς δογματικούς ἀρχηγούς τῶν Ἑβραίων, ἀπεφάσισαν πλέον τὴν ἐξόντωσιν Του.

Οἱ ἱερεῖς Εὐαγγελιστὰι μᾶς διηγοῦνται μετὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον προη-

τοίμασεν ὁ Κύριος τοὺς μαθητάς Του, διὰ νὰ δεχθῶν τὴν δοκιμασίαν τοῦ τραγικοῦ χωρισμοῦ Του. Ἐπίσης μᾶς ζωγραφίζουν τὸν ἵππικόν καὶ αἰσχυρὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον Τὸν ἐπρόδωσεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς Του. Μᾶς ζωντανεύουν τὴν σκηνὴν τῆς παρόνομου δίκης Του εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἀρχιερέως. Μετὰ εὐκαιρίαν ὁμολογοῦν τὴν ἄρνησιν ἐνὸς ἄλλου μαθητοῦ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς περισσότερον ἀγαπημένους μαθητάς Του, ποὺ ὕστερα ἔκλαυσε πικρὰ μετανου-

μένος. Μας μεταφέρουν εἰς τὸ «πραιτώριον» τοῦ Πιλάτου καὶ εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἡρώδου, ὅπου ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου ἐκρίνετο ἀπὸ τοὺς ἀναξίους ἀντιπροσώπους ἑνὸς κοσμικοῦ εἰδωλολάτρου βασιλέως, καὶ ἔπειτα μᾶς κάνουν νὰ Τὸν ἰδοῦμε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας νὰ ἀνεβαίνει τὸν μαρτυρικὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, φορτωμένος τὸν βαρὺν Του σταυρόν. Σὰν κακοῦργος βαδίζει μεταξὺ τῶν κακοῦργων... Γέρνει ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ τὸ βάρος τὸ ἀδυνατισμένο Του κορμί, ποὺ τόσα μαρτύρια εἶχεν ὑποφέρει ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν. Τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὰς πληγὰς, ποὺ τοῦ ἔχει ἀνοίξει τὸ μαστίγιον τοῦ Πιλάτου, καὶ ἄλλο αἷμα τρέχει ἀπὸ τὰς πληγὰς, ποὺ ἔχουν ἀνοίξει εἰς τὸ πάλλευκον μέτωπό Του τὰ ἀγκάθια ποὺ Τοῦ ἐφόρεσαν οἱ ἄξεστοι στρατιῶται τῆς ἁμαρτωλῆς Ρώμης!... Ἀπὸ μακριὰ παρακολουθοῦν τὸν μαρτυρικὸν Του δρόμον αἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλὴμ

καὶ θορυβοῦν τὸν πόνον Του, ἐν ᾧ ἔξαλλα τὰ πλήθη τῶν ἀχαρίστων οὐρλιάζουν, ὡσὰν λύκοι, γύρω ἀπὸ τὸ ἀχραντὸν Θῆμα καὶ ἀνυπομονοῦν νὰ ἰδοῦν τὸ ταχύτερον νὰ πεθαίνει Ἐκεῖνος ποὺ ἔδωσε σὲ τόσοις ἰδικούς των τὴν υγείαν καὶ τὴν ζωὴν!... Βιαστικοὶ οἱ δῆμοι νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, ἀγγαρεῖουν τὸν Κυρηναῖον Σίμωνα καὶ τοῦ φορτῶνουν τὸν σταυρόν...

Γύρω ἀπὸ τὰς ἱερὰς αὐτὰς διηγήσεις ἐκείνων, ποὺ τὰ εἶδαν μὲ τὰ μάτια των — τοῦ Ματθαίου καὶ τοῦ Ἰωάννου — καὶ ἐκείνων, ποὺ τὰ ἐπληροφορήθησαν ἀπὸ ἄλλους ἐπίσης αὐτόπτας μαθητὰς — τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ — πλέκεται τὸ θεῖον δρᾶμα τοῦ Πάθους, καὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀνθρώπου μας, ποὺ τόσον εὐμορφα ψάλλεται μὲ τὰ ἐμπνευσμένα ποιήματα τῶν ἀθανάτων ἐκκλησιαστικῶν μας ὑμνογράφων τὴν Μ. Πέμπτην, καὶ τὴν Μ. Παρασκευὴν.

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ - Μ. Παρασκευὴ

Τὸ θεῖον δρᾶμα κορυφώνεται πλέον ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶ!... Ὁ Ἀναμάρτητος κορυφώνεται ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ σὲ λίγο τὸν στήνουν ὀρθιον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

Μόνος καὶ ἔρημος παλαίει μὲ τὸν θάνατον. Διψᾷ, καὶ ἀντὶ νεροῦ, Τοῦ προσφέρουν ξύδι! Προσεύχεται, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερέων Τὸν εἰρωνεύονται! Πονεῖ καὶ οἱ ὄχλοι γελοῦν καὶ οὐρλιάζουν καὶ διασεδάδουν μὲ τοὺς πόνους τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν Του! Καὶ Ἐκεῖνος μὲ τὴν ἀτελείωτην ἀγάπην, ποὺ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, συγχωρεῖ τοὺς δημίους Του καὶ προσεύχεται δι' αὐτούς καὶ τοὺς δι-
καιολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς Του!...

Ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν τόσην ἀγωνίαν τοῦ πάσχοντος Χριστοῦ ὁ Πατὴρ Τοῦ ἐπεφύλαξε δύο παρηγορίας:

Ἕνας ληστής, ποὺ εἶναι δίπλα Του κρεμασμένος, μετανοημένος τώρα διὰ τὴν ἁμαρτωλήν του ζωὴν, πιστεύει εἰς τὴν βασιλείαν Του καὶ κερδίζει τὴν αἰωνιότητα. Δύο ἀγαπημένα πρόσωπα, ὅταν ὅλοι ἐφυγαν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, ἐπλησίασαν πονεμένα τὸν Σταυρόν: Ἡ Παναγία Μητέρα Του καὶ ὁ ἀγαπητὸς Του μαθητὴς, ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος Κύριος, ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ δίψα τοῦ ληστοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν, φροντίζει τώρα νὰ τακτοποιηθῇ ἡ Μητέρα Του κοντὰ εἰς τὸν Ἰωάννην, ποὺ τὸν ἀρνήει γιὰ παιδί Της, νὰ Τὸν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ὅταν αὐτὰ ἔγιναν, ὁ Κύριος ἐφώναξε ἱκανοποιημένος: «Τετέλεσται». Ἐγειρεν τὸ ἀγκαθωστεφανωμένον Του κεφάλι καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα Του εἰς χεῖρας Θεοῦ τοῦ Πατρὸς Του. Ὅλα τότε ἐτρόμαξαν! Ὁ ἥλιος ἔχασε τὴν λάμψιν του, ὁ ἀέρας ἐσκοτείνιασε, ἡ γῆ ἤρχισε

νὰ τρέμῃ σὰν φύλλο φθινοπωρινό, τὰ βράχια ἐσχίσθη-
καν, τὰ μνήματα ἀνοῖξαν, ἡ μεγάλη χουσοζέντητη κουρτίνα τοῦ Ἱεροῦ ἔγινε δύο κομμάτια! Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποπλάσματος ἐγονάτισε τότε καὶ ἐφώναξε μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του: «Ἀληθῶς Θεοῦ Τίος ἦν οὗτος!» Καὶ τὰ πλήθη, μεταμελημένα, κυνηγημένα ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς Θεϊκῆς ὁργῆς, ἐγύριζαν στὴν Ἱερουσαλὴμ, κτυπώντας τὰ στήθη μὲ πικρίαν καὶ μὲ σπαραγμόν!... Ὁ προδότης μαθητὴς δὲν ἠμύρεσε νὰ ὑποφέρει. Ἔτρεξεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἐδήλωσεν ὅτι «ἡμάρτησε, διότι ἐπρόδωσεν αἷμα ἀδίκων» καὶ ἐπέταξε τὰ χορήματα μὲ τὰ ὅποια εἶχε πωλήσῃ τὴν ψυχὴν του. Ἀλλὰ οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν τοῦ ἔδωσαν σημασίαν. Τὸν ἐπεριφρόνησαν. Καὶ ἐκεῖνος τράβηξε κάπου σ' ἓνα ἔρημο χωράφι, καὶ ἐκεῖ ἐκρεμάσθηκε σ' ἓνα δένδρον, καὶ ἐτελείωσεν ἔτσι ἐλευνὰ τὴν ἀθλίαν ζωὴν Του... Διότι αἰσχρὸν εἶναι πάντοτε τὸ τέλος ἐκείνων, ποὺ κυριεύονται ἀπὸ τὰ πάθη των.

Ἄς ἀγαπήσωμεν ἀδελφοί, μ' ὅλην τὴν ψυχὴν μας Ἐκεῖνον ποὺ διὰ τὴν ἀγάπην μας ἔχυσε τὸ αἷμα Του ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ ἄς μισήσωμεν τὴν κακίαν ποὺ ἐφιλοδόξησε νὰ γίνῃ δῆμιος τοῦ Χριστοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ δωρεὰς
μᾶς ἐνημερῶνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-
ταστάσεως των.

Ἡ τελετὴ τῆς Κυριαῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Τὴν 10ην Μαρτίου ἐ.ε. εἰς τὴν λαμπρὰν αἶθουσαν παρὰ τὸν Κόκκινον Μύλον τὴν ἀνεγερθεῖσαν δαπάναις τοῦ εὐσεβοῦς ζεύγους Φελοῦζα ἐγένετο καὶ πάλιν ἐφέτος ὁ πανηγυρικός καὶ λαμπρὸς ἑορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Πλήθη λαοῦ εἶχον κατακλύσει τὴν ὡς ἄνω αἶθουσαν καταρθασάντα ἐκεῖ μέσω πούλμαν καὶ διαφόρων ἄλλων μεταφορικῶν μέσων. Ἡ θαυμασία αἶθουσα ἦτο ἐξόχως ἐστολισμένη καὶ προητοιμασμένη διὰ τὸν ἑορτασμόν. Πλήθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Τὴν τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γερώντιος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐβοίου καὶ Εὐβοίας κ. κ. Παΐσιος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεγαρίδος κ. κ. Ἀντώνιος καὶ πολλοὶ κληρικοὶ ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων καὶ ἐξ Ἐπαρχιῶν. Εἰς τὰς 5 μ. μ. ἤρχισεν ἡ λαμπρὰ τελετὴ γενομένης τῆς καθιερωμένης προσευχῆς καὶ ἀφ' οὗ ἐψάλλησαν ὑπέρροχοι ὕμνοι ὑπὸ θαυμασίας συγκεροτημένης Βυζαντινῆς χοροδίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. ἱεροψαλτῶν Μιχ. Μημάρου καὶ Β. Μαρινέα. Κατόπιν τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Π. Καλλιόπιος ὁ ὁποῖος προλογίσας εἶπεν τὰ κάτωθι :

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ εὐφροσύνης ἀνάπλεως περανέσεται. Αὕτη ἡ ἡμέρα, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἦν ἡ Ἐκκλησία ὥρισε, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ. Ἰδιαιτέρως ἡμεῖς, οἱ ἐλεημένοι παρὰ Θεοῦ, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀγωνιζομένην καὶ μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἑορτάζομεν ταύτην μετὰ μεγάλης χαρᾶς, συγκινήσεως, καὶ ἀγαλλιᾶσεως, διότι ἐλπίζομεν καὶ προσδοκῶμεν ὅτι, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἀνατείλῃ ἡ εὐλογημένη ἐκείνη Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἑορτάσῃ τὴν ἡμέραν αὐτὴν διττῶς, αἰρουμένου τοῦ ἑορτολογικοῦ σχίσματος ποῦ δυστυχῶς, ἐπὶ 500τα καὶ πλέον ἔτη, συνεχίζει νὰ διαιοῇ τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν.

»Ἦδη τὴν πρωίαν, τὴν ἑορτάσαμεν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐν ὕμνοις καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς μὲ ἱεράς Λιτανείας, τὴν τιμῶμεν καὶ νῦν ἐν τῇ Πανηγυρικῇ καὶ πνευματικῇ ταύτῃ συναθροίσει.

»Τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας λόγον θὰ ἐκφωνήσῃ ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξέντιος.

»Μακαριώτατε, ὁ εὐσεβὴς κληρὸς καὶ λαὸς τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ ἀνυπομονησίαν ἀναμένει Ἰμᾶς, ὅπως ἀπὸ τοῦ θήματος τοῦτου ἀπολαύσῃ τῶν θεοφθόγων ὕμνων ῥημάτων.»

Ἀκολουθῶς τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχ. Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος τοῦ ὁποῖου ὁ πανηγυρικός ἔχει ὡς ἑξῆς :

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΗΜΩΝ κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ
ΤΗ 10)23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1975

«Σιωπήσατε, κροτήσατε, μετ' εὐφροσύνης ἄσατε...
Ὡς θαυμαστά σου καὶ ξένα, Χριστέ, βοῶντες, τὰ ἔργα! Καὶ τίς ἰσχύσει ἐξειπεῖν, Σῶτερ, τὰς δυναστείας Σου, τοῦ τὴν ἡμῶν ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν εἰς μίαν ἐνώσαντος Ἐκκλησίαν».

Σεπτὴ χορεία τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων. Τιμῶν καὶ Πρεσβυτέρων μοι Πρεσβυτέρων. Σεμνὴ Χορεία τῶν Φροντωρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν, Μονάζοντες καὶ Μονάζουσαι.

Τέλλω μευ, ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ πολυπρόσητα,

Ἡ ἡμέρα ἡ Φωτοβόλος, ἡ Ἱερὰ καὶ Μεγάλῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος, σημασίας καὶ διδασχῆς, διὰ σύμπαντα τὸν Χριστεπώνυμον κόσμον, ἰδιαιτάτα δὲ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλλήνας Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ἀνέτειλε καὶ πάλιν διὰ ν' ἀκουσθῇ ἡ διακήρυξις καὶ θαρραλέα ὁμολογία τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, τῆς Ὁρθῆς διδασκαλίας καὶ τῆς Ὁρθῆς ἐν παντὶ σκέψεως, ἃς τινες παρέδωκαν ἡμῖν ὡς ἀτίμητον θησαυρὸν καὶ ἱεροτάτην Παρακαταθήκην οἱ ἀλήστου μνήμης Θεοφόροι καὶ πνευματέμφοροι Πατέρες τῶν Ἀγίων ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

ΣΗΜΕΡΟΝ, σήμερις ὁ περιούσιος Λαὸς τοῦ Κυρίου, ἡμεῖς δηλονότι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ Ἕλληνες, ἐν θαυμάτῃ συγκινήσει καρδίας, ἐνθυμούμεθα καὶ πάλιν τοὺς σκληροὺς καὶ καυστικούς ἀγῶνας ἐπὶ ΕΚΑΤΟΝ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΗ, ΤΩΝ ΤΗΡΑΣΠΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ, καὶ ἐναντίον τῶν ἀνέκρων καὶ βεβήλων βλασφημῶν εἰκονομάχων, οἵτινες ἐν Θεοστυγεῖ ἀσεβείᾳ ἐβεβήλωνον, ἔκαον, κατέστρεφον τὰς Ἱεράς καὶ Πανσέπτους καὶ Θαυματουργοὺς Εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι εἰκονίζον ἀγνωστάτας μορφὰς τῆς

Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ τὰς ὁποίας καλεῖται νὰ μνηθῇ ἐν παντὶ ὁ πιστὸς Ὁρθόδοξος Χριστιανός.

Διότι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν, Ἁγιοτάτου τῆς Ἐκκλησίας Θεοφόρου Πατρός, «Εἰκὼν ἐστὶ βιβλίον ἀνοικτόν, ἐν ᾧ ἀναγιγνώσκει τις, τὰ δέοντα πράττειν, τὰ δέοντα πιστεύειν καὶ τὰ δέοντα διδάσκειν».

Ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος Θεοπνεύστως καὶ Θεοκινήτως κατέγραψεν ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς, πρὸς γνῶσιν τῶν πιστῶν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, τὸν ἀπαράμυλλον, ὑψηλὸν συμβολισμὸν ἐκάστης Ἱερᾶς Εἰκόνης. Διετίπωσεν σοφῶς καὶ σαφῶς ΤΗΝ ΤΙΜΗΤΙΚΗΝ ΠΡΟΣΚΤΗΝΗΣΙΝ αὐτῶν καὶ κατεδίδαξε τὴν ἀσεβῆ εἰκονομαχίαν καὶ διὰ τῆς καταδίκης ταύτης διεσώθη τὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόημα τῆς καθόλου ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΣ ΑΤΤΗ ΝΙΚΗ, κατὰ τῶν ἀσεβῶν εἰκονομάχων, ὡς ἐσημειώθη κατὰ τὸ τέλος τῶν ποικίλων ἀναρρυσῶν αἰρέσεων, ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀγώνων, καθιεροῦται ΩΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΚΑὶ ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ Ο

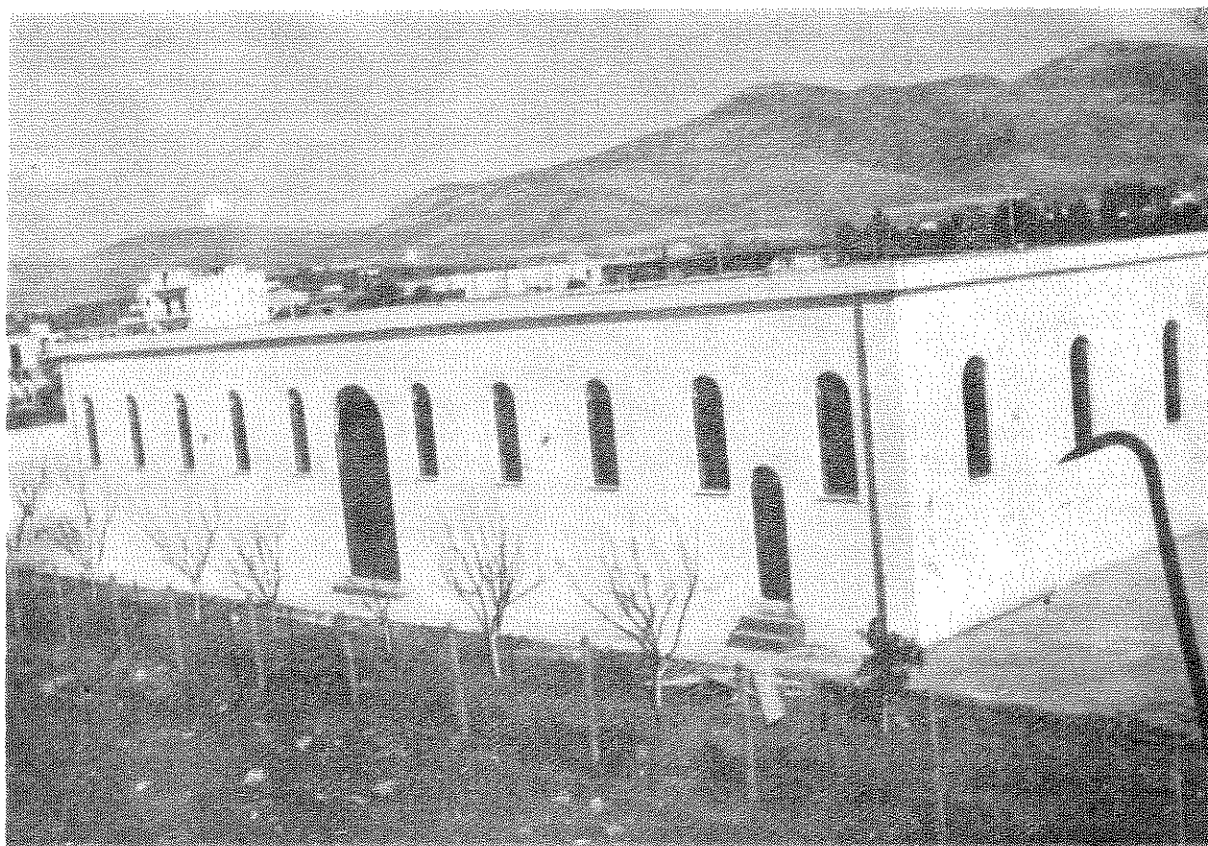
ΤΕΛΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

— Ζῶντες, δυστυχῶς, εἰς ἡμέρας φοβερῶν διεθνῶν κοινωνικῶν ἀναστατώσεων καὶ ἔχοντες θλιβερώτατην διαπίστωσιν, τὴν λυσσαλέαν σύγκρουσιν ἰδεῶν, διδασκαλιῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν, θεωροῦμεν ἐπ'ἀνάγκης καὶ λίαν ἐπιβεβλημένον ἡμῖν καθήκον, κατὰ τὴν Μεγαλόνυμον σημερινὴν ἡμέραν, ἀντὶ ἄλλου ἐτέρου τινὸς ἐπικαίρου θέματος, ΤΡΙΑ ΤΙΝΑ νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν ὑμετέραν ἐν Κυρίῳ ἀγάπην:

- α) Τί εἶναι Ὁρθοδοξία;
- β) Ποία ἡ μεγίστη αὐτῆς ἀξία;
- γ) Καὶ ποία τὰ ἀπορρέοντα δι' ἡμᾶς ἀπαντας καθήκοντα;

Α) ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

— Ὁρθοδοξία, εἶναι τέχνη μου ἐν Κυρίῳ Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΘΕΟΤ, ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΤ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΤ ΚΑΙ ΤΗΠΑΡΕΩΣ ΤΟΤ

Ἡ νεόδμητος αἴθουσα Κηρυγμάτων εἰς Κόκκινον Μύλον
Λεωφορεῖα : Ἀχαρναὶ — Κόκκινος Μύλος ἀριθ. 82)102. Στάσις : Ἡ πρώτη στάσις μετὰ τὴν στάσιν Βιολετίττας πρὸς Ἀχαρνὰς ἐπὶ τῆς Λεωφόρου τῆς Φιλαδελφείας Τὰ Λεωφορεῖα ταῦτα διασχίζουν τὰς Ἀθῆνας ἀπὸ Ν. Ἑλβετίας ἕως Ἀχαρνὰς μέσῳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ — Πλοτείας Ρηγίλλης — Σόλωνος — Στουρνάρα — Μάρνη — Ἀχαρνῶν — Ν. Φιλαδελφείας κ.λ. π.

ΚΟΣΜΟΥ, ἀκριβῶς ὡς ἀπεκάλυψε ταύτην ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ τοῦ κόσμου, μὲ τὸν Πανάγιον Βίον Αὐτοῦ, τὴν ἀσύγκριτον καὶ ἀρθάστον ψυχοσωτήριον διδασκαλίαν Του, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τῆς λυτρωτικῆς Αὐτοῦ καὶ μοναδικῆς Θυσίας. Ἄρα, Ὁρθοδοξία ἐστὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ἐνυπάρχων καὶ ζῶν αἰωνίως Κύριος, ὁ Αὐτόθεος Λόγος, ὁ εἰπὼν: «Εγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ». (Ἰωάν. ΙΗ'.37).

Καὶ ἀναλυτικώτερον, Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ ΑΚΕΡΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὡς ἀκριβῶς τὸν ἔζησαν, τὸν ἐβίωσαν καὶ τὸν διετύπωσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ Ἱεροὶ Εὐαγγελισταί, διὰ τοῦ Οὐρανίου, Ἀνεσπέρου Φωτὸς τοῦ ἁγίου Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἐλλαμπόμενοι, ὡς τὸν ἀπῆλause καὶ διημέρευσε τὸ πάγχρυσον σιόμα Χριστοῦ, ἡ πεφωτισμένη μεγαλοφύια καὶ διάνοια καὶ καρδιά τοῦ Παγκοσμίου Χριστοκέρυκος, τοῦ Πρώτου μετὰ τὸν Ἐνα, τοῦ Κλητοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀποστόλου Παύλου. Ὡς τὸ κατενόησαν, ἐδογματίσαν οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς Ἁγίας Οἰκουμενικάς Συνόδους, ὡς τὸν κατενόησαν, ἐνστερνίσθησαν καὶ τὸν καθηγίασαν, αἱ χιλιάδες χιλιάδων Μαρτύρων καὶ Ἀγωνιστῶν μὲ τὸ Τίμιον Αἷμα τὸν καὶ ὡς τὸν διεφύλαξεν ἀδιάφθορον ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, ἰσχύρος καὶ ἰσοστάσις τῆς Θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἐν τέλει, ὡς τὸν ἀπεδέχθησαν καὶ διεφύλαξαν, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ μέχρι σήμερον γενεαὶ τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν.

— Ἡ δὲ τοιαύτη Ἱερὰ διαφύλαξις δὲν εἶναι «Τύπος» ἄχαρις, κούφος, ἀνούσιος, καὶ ἄκαρπος, ὡς τινες, νομίζουν καὶ ἐπιτολαίως ἐφαρμόζουν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον αὐτῶν, ἀλλὰ, ἡ ὑπερτάτη, ζῶσα, μοναδικὴ Ἀλήθεια, ἥτις φέρει, μόνον τὴν σφραγίδα ἐγγυήσεως Ἐκείνου, Ὅστις εἶναι τὸ «Α καὶ τὸ Ὁμέγα, δηλαδὴ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος». (Ἀποκ. Κ6).

— Εἶναι προσέτι, ἀδελφοί μου ἐν Κυρίῳ, ἁγῶν ἱερός, ἀνίστακτος, διὰ πάντα Χριστιανὸν πρὸς διαφύλαξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας, ἀπὸ τὰς πλαγιωδορμήσεις, τὰς παραχαράξεις καὶ ὑποούλους καὶ βλασφημίας πλάνας τῶν ποικίλων αἵρέσεων, αἵτινες ὁσμημέραι ἀυστόλως καὶ προκλητικῶς αὐξάνουν διὰ παντοίων δολίων μέσων καὶ μάλιστα διὰ τοῦ **ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ: ΤΗΝ ΝΟΘΕΙΑΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΑΛΗΘΕΙΩΝ**. Καὶ παρατηροῦμεν τὰς σημερινὰς προσπάθειάς τῶν ποικίλων αἵρετικῶν νὰ εἶναι προσπάθειαι, ὅπως ὁ ἄνθρωπος μείνῃ ἄνευ καθοδηγητικοῦ φωτός, ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ἄνευ ἀληθινῶν πνευματικῆς ζωῆς καὶ ἄνευ συνεχοῦς καὶ ἀδιαλείπτου μυστηριακῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Αὐτοαληθείας, τοῦ Θεάνθρωπου Σωτῆρος, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἐν τῷ προσκαίρῳ τούτῳ κόσμῳ, εἰρηνικὴ καὶ ἄνευ ἀναστατώσεων διαβίωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ αὐτοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι Ὁρθοδοξία.

— Β) ΠΟΙΑ Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΛΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Καὶ ἴσως εὐλόγως ἐρωτήσετε, διατί ὁ ἀβυσσαλέος οὗτος πόλεμος κατὰ τῆς Ὁρθοδόξιας;

Διότι αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς ὄργανα καταχθονίων ὀλοφρόνων ἐπιδιώξεων καὶ σαθρῶν θεωριῶν, Μισοῦν τὴν Ἀλήθειαν, ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὡς ἀντιστρατευομένην εἰς τὰ φθοροποιά, σκοτεινὰ σχέδια καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῶν, αἱ ὁποῖαι διχάζουν καὶ αἱματοκυλίου τὴν ἀνθρωπότητα.

— Κατὰ συνέπειαν, ἡ λάμπουσα Ὁρθοδοξία, ὡς Ἀλήθεια, ἔχουσα μεγίστην παγκόσμιον ἀποστολὴν πρέπει ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἐπευθύνους Ἕλληνας, νὰ ἀξιολογηθῇ ὡς ἀνυπολόγιστον ἀξίας γεγονὸς πρὸς μᾶς καθιστὰ **ΤΗ ΟΧΡΕΩΤΙΚΩΣ ΑΚΟΙΜΗΤΟΤΕ ΦΡΟΤΡΟΣ ΑΤΤΗΣ**.

— Καὶ ἡ ἀξιολόγησις τῆς Ὁρθοδόξιας εἶναι ἔργον καὶ ἱερὸν καθήκον παντὸς Ἑλλήνος, διότι τὸν πολυτιμώτατον τοῦτον θησαυρὸν, ἡ Θεία Πρόνοια ἐνεπιστεύθη ὡς γνωστόν, εἰς τὸ ἡμέτερον περιώσιον Ἔθνος.

ᾠ! Ποία τιμὴ μεγίστη, ἀλλὰ καὶ συγκίνησις ἱερωτάτη!!

ΠΑΤΕΡΕΣ, ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΤΕΚΝΑ ΕΝ ΚΤΡΙΩ ΑΓΑΠΗΤΑ... Ποτὲ ἂς μὴ λησμονήσῃ κανεῖς ἀπὸ ἡμᾶς, ὅτι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐγράφησαν τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια. Ἕλληνες Πατέρες, ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ἰδίᾳ, ἐν τῇ Ἑλληνικωτάτῃ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐδίδαξαν, ἡρμήνευσαν, διέσωσαν καὶ, κατοχύρωσαν **ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΣ** τὴν Ἀλήθειαν περὶ τῆς Ὁρθοδόξιας. Ἕλληνες ὑπῆρξαν οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν μυριάδων Μαρτύρων, οἵτινες ἐπῆλυνον τὰς στολάς αὐτῶν καὶ ἐλείκανον ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου, κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν. (Ἀποκαλ. ζ'. 14), τόσοι πολλοί, ὥστε, ἐνθουσιῶν διάσημος ῥήτωρ καὶ Ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ τοῦ ἡμετέρου γένους θρονιοφρονεῖ καὶ ὀνομάζει τὸν Παράδεισον ἀντανάκλασιν τῆς Ἑλλάδος!

— Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ πνευματικώτερος, ὑψηλότερος καὶ καταπληκτικώτερος πολιτισμὸς τοῦ κόσμου, ὁ περιφημὸς καὶ πολυλάλητος Βυζαντινὸς πολιτισμὸς, δὲν ἦτο δημιούργημα τοῦ αἰωνίου καὶ ἀθανάτου Ἑλληνορθοδόξου πνεύματος;

Ἡ μακραίων δουλεία τοῦ Ἑθνους ἡμῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν διετηρήθη **ΘΑΥΜΑΣΤΩΣ** καὶ Πίστις καὶ Ἑθνικά Ἰδανικά καὶ Γαλανόλευκα ψυχικά χρώματα, δὲν κατηργάετο καὶ ἐφωτίζετο, εἰς τὴν ἀνηφορικὴν αὐτῆς πορείαν, διὰ τοῦ Θείου Φωτός καὶ τῆς μεγάλης δυνάμεως τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν καὶ πολυφιλήτου Ὁρθοδόξιας; Ναί, φιλέορτος καὶ Ὁρθόδοξος Παρεμβολὴ τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἀς τὸ ἀκούσωμεν μέχρι τὰ μύχια τῆς ψυχῆς ἡμῶν: Ἡ μυστικὴ δύναμις τῆς Ὁρθοδόξιας τροφοδοτεῖ ἀοράτως **ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ**, ὅπουδῆποτε τῆς γῆς καὶ ἂν ὑπάρχῃ, ὥστε νὰ ἀποβαίνει γίγας, τιτάν καὶ τροπαιοῦχος εἰς τοὺς διαφόρους αὐτοῦ ἀγῶνας κατὰ βαρβάρων ἐχθρῶν.

Τὸ παγκόσμιον θαῦμα τοῦ θρησκευτοῦ 1821, ἀλλὰ

καὶ τὰ ἀσύγκριτα μεγαλουργήματα τοῦ Βίτσι, τοῦ Γράμιου, τῆς Πίνδου, τῆς Ἡπείρου ἀπάσης, τοῦ Λαχανᾶ καὶ τόσων ἄλλων μεγάλων Ἑθνικῶν ἡμῶν σταθμῶν, ὁμιλοῦν ἐδῶς διὰ τὴν μυστικὴν ταύτην δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣτις καταξιῶι τοὺς Ἕλληνας καὶ καθιερώσει αὐτοὺς, π ρ ω τ ο π ὅ ρ ο υ ς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΤΥΝΗΣ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαῶν τῆς γῆς.

— Ἰδοὺ μία εὐχάριστος, ὅσον καὶ τιμητικὴ ἀλήθεια. Σήμερον, ἤρχισαν οἱ μακρὰν τῆς Ὁρθοδοξίας ζῶντες λαοὶ νὰ προσβλέπουν πρὸς Αὐτήν, ὡς τὴν μόνην ἱκανὴν διὰ τὴν σωτηρίαν των. Δύναμαι μετὰ βαθύτατης συγκινήσεως καὶ ἐν Κυρίῳ ὑπερηφάνειας νὰ τονίσω εἰς τὴν ἀγάπην σας : «Σήμερον, ὅπου ζῶμεν μίαν νύκτα τοῦ σκληροῦ ἰδλιστικοῦ παρόντος, εἰς μίαν νύκτα, ἀγχώδους ἀπελπισίας, ἐφιαλτικῆς ἀγωνίας τῆς ἀνθρωπότητος, πλείστοι θεολόγοι ξένοι πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν, δημοσιολόγοι, κοινωνιολόγοι, καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ ἄνθρωποι πάσης διανοήσεως ΜΕΛΕΤΟΥΝ : ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ, ΑΣΧΟΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, καὶ ὁμολογοῦν ὅτι : «Ὁμοιάζομεν μὲ τοὺς δύο μαθητάς, οἵτινες ἐβάδιζον πρὸς Ἑρμαῖος... Εἶναι «ΚΑΙΟΜΕΝΗ» ἡ καρδιά ἡμῶν καὶ «ΠΕΙΝΩΣΑ». Καὶ καταλήγουν : «Ἄς εἰσέλθωμεν, εἰς ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ «δ ι ᾱ ν ᾱ χ ο ρ τ ᾱ σ ω μ ε ν τ ῆ ν π ε ι ν ᾱ ν κ α ι δ ρ ο σ ῖ σ ω μ ε ν τ ῆ ν φ λ ὀ γ α τ ῆ ς π λ ᾱ ν η ς μ α ς ». Ἀκόμη διανοούμενοι ὁλοκλήρως τοῦ κόσμου εὐρισκόμενοι εἰς τὴν πλάνην τῶν αἰρέσεων ἀρχίζουν νὰ ἀνανήρουν καὶ νὰ προτρέπουν διὰ δημοσιευμάτων αὐτῶν τὸν χριστιανικὸν κόσμον νὰ γνωρίσῃ ΤΟΝ ΑΛΛΗΠΑΝΗΤΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΛΟΤΤΟΝ.

— Γ) ΠΟΙΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΗΜΩΝ ;

— Καθῆκον ἱερὸν καὶ ἐπαβεβλημένον ἡμῖν ἄπασιν εἶναι, ὅπως κατανοήσωμεν, ὅτι καινοτομοῦντες ἀπὸ τό, ἀπαισίας μνήμης, ἔτος 1924, οἱ ἀποσχισθέντες ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παραλαίοντες συνεχῶς εἰς νεότερα σκότη πλάνης, ὠδήγησαν τὴν φιλιότην ἡμῶν Πατρίδα εἰς μεγίστην ἠθικὴν κρίσιν καὶ ἐλησμονήθη, ὅτι αὐτὴ αὕτη ἡ ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕἶΝΑΙ ΔΙ' ΗΜΑΣ, ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ, ὁ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΑΣ, ἡ ΠΗΓΗ ἡ ΑΕΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΑΣ, ἡ ΕΝΑΤΝΑΜΩΣΙΣ ΜΑΣ, ΤΟ ΚΛΕΟΣ ΜΑΣ, ΚΑΙ, ἡ ΕΓΚΑΤΧΗΣΙΣ ΜΑΣ, πρὸ πάντων δὲ ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΒΑΡΥΤΑΤΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΜΑΣ.

Ἐφ' ὅσον προθύμως τὴν κρατήσωμεν, βιώσωμεν, ὁμολογήσωμεν καὶ διδάξωμεν, θ' ἀποβῇ ἡ ζωὴ μας φωτεινὴ καὶ καταπληκτικὴ ἡ ἀκτινοβολία τοῦ βίου μας, διὰ τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν.

— Καὶ μόνον ὅταν νοῦς, θέλησις καὶ καρδιά ἀισθανθῶν τὴν ἀξίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, τότε ἀκριθῶς θὰ γίνῃ καὶ ἡ παρουσία αὐτῆς αἰσθητὴ εἰς ὅλας τὰς

ἐκφράσεις τῆς ἀτομικῆς, τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς μας ζωῆς.

Αὐτὸ δέ, ἰδιαίτερος ἄς τὸ ἀκούσουν μερικοὶ ὑπονομευταὶ — ε ὕ τ υ χ ὤ ς ὁ λ ῖ γ ο ι — οἵτινες διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν, ἄλλα ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι, καὶ ὄχι γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐγκυαχᾶται τις, ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ καὶ νὰ ζῇ καὶ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ πολιτεύεται ὡς ὀρθόδοξος. Πράττει «καλὰ ἔργα», κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ : «Ὅτῳ λαμπρῶς τὸ φῶς ἡμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ κ α λ ᾶ ἡμῶν ἔργα». Ὅχι ἁπλῶς τὰ «ἔργα», ἀλλὰ ΤΑ ΚΑΛΑ ΕΡΓΑ τονίζει ὁ Κύριος. Διότι μερικὰ ἀπὸ πρόσφατα ἔργα, μερικῶν ἀξιοθιμῶντων πλασμάτων, ἀποδεικνύουν, ὅτι διέφυγεν ἐξ αὐτῶν ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως καὶ ἔγιναν ὄργανα σκοτεινῶν διαθέσεων καὶ ἐπιδιώξεων.

— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις δὲν λησμονεῖ, ὅτι «ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ ὠκοδόμησε τὸν ἑαυτῆς οἶκον καὶ ὑπῆρξε στύλος ἐπτά». (Παροιμ. Θ'. Ι.).

— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις δὲν λησμονεῖ τὸν Οὐρανοφάντορα Μέγαν Βασιλεῖον λέγοντα : «Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἐθῶν, ὡς μὴ ἔχοντα μεγάλην τὴν δύναμιν παραιτεῖσθαι, λάθομεν ἂν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιούντες τὸ Εὐαγγέλιον». Προσέτι δὲ ὅτι «Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ Πίστις καὶ ἡ Θεία λατρεία ἦδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μῆτε αἰψήσιν μῆτε ἐλάττωσιν, μῆτε ἀλλοιώσιν».

— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ εἶναι ὁ ἀκούων τὸν Μέγαν Ἀλεξανδρεῖα Πατριάρχην Ἀθανάσιον, ὁμολογοῦντα : «Μῆτε θάνατον σωματικὸν φοβηθῶμεν, μῆτε τὰς αἰρετικῶν ὁδοὺς ζηλώσωμεν, ἀλλὰ πάντων μᾶλλον, προκρινέσθω τῆς ἀληθείας ὁ Λόγος».

— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μετὰ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς Ἰγνατίου Ἀντιοχείας, διακηρύττει : «Πῶς ἡμεῖς δυνησόμεθα ζῆσαι ἄνευ αὐτῆς... καὶ γὰρ Ὁρθοδοξία ἐστὶν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὁδὴ χωρὶς, τὸ ἀληθινὸν ζῆν οὐκ ἔχομεν».

— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ εἶναι ὁ ἀκούων συνεχῶς καὶ ἀκαταπαύστως τὸν Θεῖον Παῦλον λέγοντα : «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις» (Β'. Θεσ. Β'. 15), ἐν οἷς καὶ ἐκπαλαί ὁ βαθύτατος σεβασμός, ἐν Κυρίῳ ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη, πρὸς τοὺς ἔχοντας τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἱεροσύνης Ὑποῦργημα παντὸς βαθμοῦ.

— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, εἶναι ὁ ἀποδεχόμενος τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰδίου Χριστοκλήρου, «ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων ταῦτα παρὰ τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι». (Β'. Τιμ. Β. 2).

— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, μάλιστα τύπος καὶ ὑπογραμμός, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐν ἀπολύτῳ ἀκριβεῖ ἐφαρμόζει εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον του τὸ «ΠΕΙΘΕΣΘΕ ΤΟΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣ ΤΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΕΙΚΕΤΕ ΑΥΤΟΙ ΓΑΡ ΑΓΡΤΠΙΝΟΤΣΙΝ ΤΗΕΡ ΤΩΝ ΨΤΧΩΝ ΤΜΩΝ ΩΣ ΛΟΓΟΝ ΑΠΟΔΩΣΟΝΤΕΣ». (ΕΒΡ. ιγ'. 17).

— Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ τονίσω, ὅτι ἐπὶ

τῆς τελευταίας Ἀποστολικῆς διακελεύσεως ἔχω νὰ εἰ-
πω μετὰ μεγίστης πικρίας μου, ὅτι, τινὲς τῶν ἐπιστο-
λαίως καὶ ἐγώϊστικῶς σκεπτομένων, λεγόμενοι κατ' εὐ-
φημισμὸν ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑ-
ΝΟΙ, αὐτόκλητοι, καὶ αὐτοχειροτόνητοι ΕΛΕΓΚΤΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟ-ΓΣΤΑΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ, ἀπο-
δεικνύμενοι ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν συνεργοὶ πολεμίων
Χριστοῦ, ἀποτολμοῦν νὰ θέσουν ἱταμῶς ὑπὸ τὴν ἄδι-
κον κρίσιν αὐτῶν καὶ τὸν ἄμεσον ἔλεγχον, κληρικοὺς
παντὸς βαθμοῦ λευκαθέντας ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκ-
κλησίας ἡμῶν.

Ὡς υπεύθυνος λοιπὸν ἐν τῇ ἀνανθώδει καὶ πυ-
ρίνῃ θέσει τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.
Ο.Χ. Ἑλλάδος, εἰς ἣν εὐρίσκονται ΜΟΝΟΝ διὰ τῆς
Χάριτος τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος,
ἀνευ ἰδικῆς μου ἐπιθυμίας, ἔρχομαι κατὰ τὴν εὐσημιον
καὶ ὥραιαν ταύτην Ἡμέραν τῆς Ὁρθοδοξίας, κατὰ
πρώτιστον λόγον νὰ ἀναφωνήσω : «Αἰωνία ἡ μνήμη
τῶν ἀθανάτων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν τὴν
ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγον παρουσίαν, λόγῳ, στόματι,
καοδία, νῷ καὶ ἔργῳ, Γραφῇ τε καὶ Εἰκόσι, ΟΜΟΛΟ-
ΓΗΣΑΝΤΩΝ».

— ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ, τῶν ἀγνωστῶν ἀρχι-
ερέων, ἱερέων τε καὶ Ἱερομονάχων, μοναζουσῶν, ἀν-
δρῶν τε καὶ γυναικῶν, παίδων τε καὶ κορασιῶν, τῶν
ὑπὲρ τῆς ἀκαιρεότητος τῆς Πίστεως ἐν τοῖς παλαι-
σμοῖς τῶν τελευταίων πενήτηντα ἐτῶν, θαρραλέως
ἀγωνισαμένων καὶ ἤδη μεταστάντων τῆς προσκαίρου
ταύτης ζωῆς.

— ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ, πάντων τῶν ἐπ' ἐλπί-
δι ζωῆς αἰωνίου καὶ ἀναστάσεως κεκοιμημένων, γο-
νέων, ἀδελφῶν, τέκνων, συζύγων, συγγενῶν, οἰκεῖων
τε καὶ φίλων».

— Καὶ δευτερολογῶν πρὸς Σᾶς ἀπευθύνομαι, τέ-
κνα μου ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητὰ καὶ περικόθητα, «παρκα-
λὼν ἡμᾶς», ἐγὼ ὁ δέσμιος τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος, ὅπως
συνεχίσῃτε ἀναγνωρίζοντες τὰς πρὸς τὸ Ἔθνος ἡμῶν,
εὐσεβείας τῆς Ὁρθοδοξίας. Νὰ κ α τ ἡ τ ε ὕ ψ η-
λ ὁ τ ε ρ α, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἡμεῖς τὰ λάβαρά τῆς Ὁρ-
θοδοξίας, μένοντες αὐτῆς, τέκνα ἀρωσισμένα καὶ μὴ
γίγνεσθε ΕΧΘΡΟΙ ΑΤΤΗΣ, δι' ἀνοήτων καὶ ἀσεβῶν
πράξεων καὶ σκέψεων.

— ΕΧΘΡΟΙ αὐτῆς, ὅσοι διὰ δολίων καὶ ἀνεντί-
(Συνέχεια εἰς τὴν 9ην Σελίδα)

Ἐν τμήμα «τοῦ πιστοῦ τοῦ Κυρίου λαοῦ» εἰς τὴν τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς
τὸ Ὁρθόδοξον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλη-
σίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ.
«Χριστὸς τοίνυν ἀνέστη σήμερον ἐκ νεκρῶν, ὁ
Θεός, ὁ ἀπαθὴς καὶ ἀθάνατος».

(Γρηγόριος Νύσσης)

Καὶ πάλιν, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ
ἐπιπόθητα, ἐορτάζομεν καὶ πανηγυρίζομεν τὸ Κο-
ρυφαῖον θαῦμα τῆς θείας ἀποκαλύψεως, τὴν θριαμ-
βευτικὴν Ἀνάστασιν τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Ἐνανθρωπή-
σαντος, ὑπὲρ ἡμῶν Παθόντος καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Ἀνα-
στάντος Κυρίου. Σήμερον, τελειοῦται ἅπαν τὸ μυ-
στήριον τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Θεανθρώπου
καὶ ἀποκαθίσταται ὁ ἐκλεπτὸν ἄνθρωπος εἰς τὴν νύ-
κην θένει καὶ ἀξίαν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρ-
θοδόξους τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ λαμπροεγγὴς καὶ
λαμπροτάτη ἀπασὼν τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐορ-
τῶν καὶ πανηγύρεων, διότι ὁ Κύριος διὰ τῆς κατα-
πληκτικῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἔλυσε τὸ κατάρχημα
τῆς προγονικῆς κατάρας, διέρρηξε τὰ δεσμὰ τοῦ
Ἄδου, ἐνέκρωσε τὸν θάνατον, συνέτριψε πύλας αἰ-
ωνίους καὶ συνέθλασε μοχλοὺς σιδηροῦς.

Ἰδοὺ τὸ Κορυφαῖον Θαῦμα, τὸ μέγιστον γεγο-
νὸς τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας πέραν τοῦ ὁποῖου
περιστρέφεται δύο χιλιάδες ἔτη ὁ νεώτερος ἀνθρώ-
πινος Πολιτισμός. ΘΑΥΜΑ, διότι ἐτελέσθη ἔξω
τῆς φυσικῆς τάξεως. ΓΕΓΟΝΟΣ, διότι συνέβη ἐν-
τός τοῦ στενάζοντος τούτου κόσμου, εἰς ὁρισμένον
χρόνον, πιστοποιούμενον καὶ ἀποδεικνυόμενον περι-
τοάνως διὰ πολλῶν ἀποδείξεων καὶ τὸ ὅποιον γεγο-
νός, ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη μεταλλαγὴν ὁ-
λοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἶναι ΤΟ
ΠΡΩΤΟΝ καὶ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣ ΔΟΓΜΑ τῆς Πί-
στεως ἡμῶν, ἀνευ τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ ἀ-
σύγκριτος ὑπεροχὴ ταύτης ἐναντι τῶν διαφόρων θρη-
σκευῶν τῆς γῆς, ὡς τοῦτο διαβεβαίωσι ἡ Θεοκίνητος
γλῶσσα τοῦ Παγκοσμίου Χριστοκλήρικος ἁγίου Ἀπο-
στόλου Παύλου, «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἔσται τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡ-
μῶν».

Ἡ παυσίλυτος καὶ χαροποιὸς Ἀνάστασις, ἐξε-
χούθη ὡς πολυχείμων ποταμός ἕως ἐσχάτου τῆς δα-
κρυβέντου γῆς καὶ ἠρξάθη τὸ μήνυμα καὶ τὸ ἄγ-
γελμα αὐτῆς πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις τοῦ κόσμου
καὶ θὰ ἀκούεται διὰ παντός, ὥστε, νὰ πιστοποιῆται
καὶ διακρίνεται ἡ ἐπελθούσα μοναδικὴ καὶ ἀδιαφι-
λονίκητος μεταβολὴ αὐτοῦ, ὡς τονίζει τὴν ἐπελθού-
σαν τοῦ κόσμου μεταλλαγὴν ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Πατὴρ
Χρυσόστομος:

«Τὶ γὰρ μείζον ζητεῖς σημείον τῆς Ἀνα-
στάσεως ἐκείνης; ὅταν ἴδῃς τοσαύτην μετὰστα-
σιν πραγμάτων γεγεννημένην».

Αὕτη δὲ ἡ πλήρης μεταλλαγὴ, τρανώτατα ἀπο-
δεικνύεται εἰς τὴν Πατρίδα ἡμῶν τὴν φιλότιμον, ἔν-
θα Μάρτυρες Καλλίνικοι, ἐπορφύρωσαν τὸ ἔδαφος
αὐτῆς, Πατέρες καὶ διδάσκαλοι καὶ Ποιμένες καὶ
Ὁμολογηταὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀτρόμητοι τῶν
αἰρέσεων καὶ πολέμιοι τῶν κακοδοξίων, καθορίσαν-
τες καὶ διατυπώσαντες ἀπαρσαλεύτως τὴν Δογμα-
τικὴν διδασκαλίαν, ἀπαρνηθέντες τὰ ἐγκόσμια χά-
ριν τῆς δόξης τοῦ Ἀρχιδιδασκάλου Κυρίου καὶ τῆς
σωτηρίας τῶν ψυχῶν αὐτῶν, ἀπέβησαν ἀναμορφω-
ταὶ βαρβάρων καὶ ἀγρίων στυγρῶν καὶ λαῶν τῆς γῆς
καὶ διετρόνωσαν τὸ ἀπαράμιλλον κάλλος, τὴν ἀμέ-
τητον σοφίαν καὶ τὸ ὑπερκόσμιον Φῶς καὶ τὴν ἀκα-
ταγώνιστον ἰσχὴν καὶ δύναμιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωο-
ποιοῦ Αὐτοῦ Σταυροῦ.

Συνεχισταί, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ, καὶ
ἡμεῖς ἅπαντες τῆς Ἐκείνων πορείας, διὰ τῆς ἐμ-
πνεύσεως καὶ ἐνδυναμώσεως ἡμῶν, παρὰ τοῦ Ἀνα-
στάντος Κυρίου, ἂς μὴ λησμονώμεν ὅτι σήμερον, ὅ-
σον ποτὲ ἄλλοτε πρέπει νὰ διδαχθῶμεν ἀπὸ τοῦ Θαύ-
μα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐξ Αὐτῆς ἀ-
πορροέντων διδαδαγμάτων, διὰ νὰ συνεχίσωμεν ἐ-
δραιώμεναι καὶ ἀκλόνητοι ἐν τῇ Πίστει, τὴν ἐπὶ γῆς
ζοὴν, τώρα μάλιστα ὅποτε ἡ Πατρίς ἡμῶν καὶ τὸ
Ἔθνος ἐκδίδει ἀνάντην ὁδὸν, ἐνεκα ποικίλων καὶ
ἀντιθέτων περιστάσεων καὶ νὰ αὐτοπαρηγορηθῶμεν
δι' ὅσα προσφάτως δεινὰ ἐδέχθησαν καὶ νὰ ἐνθυμη-
θῶμεν ὅτι, ἐβάδιζε πολλάκις ἡ Πατρίς ἡμῶν πρὸς
τὸν τραγικὸν τοῦ μαρτυρίου λόφον καὶ συνεσταυρώ-
θη μετὰ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ΚΑΙ ΣΤΗΝΑΝΕΣΤΗΘΗ
μετ' Αὐτοῦ.

Καὶ τώρα, ἀφείλομεν ὡς Ἔθνος ἐκλεκτὸν τοῦ
Κυρίου, ὁμονοῦντες ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Σιανὴν τοῦ Τι-
μίου Σταυροῦ, μαζράν τῶν διχονοιῶν, ἐρίδων, μι-
χροτήτων καὶ κακιῶν αἰτίνας ἀπομακρύνουσι τὴν εὐ-
λογίαν τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, νὰ τονώσωμεν τὴν
θέλησιν ἡμῶν καὶ τὴν Πίστιν πρὸς ἡμῶν τὴν ΝΙ-
ΚΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΩΣΙΝ ΗΜΩΝ, διὰ τοῦ
Ἐλευθερωτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλοῦντος καὶ αὐθις
ἡμᾶς διὰ τῶν συγχινητικῶν Αὐτοῦ λόγων: «Δεῦτε
πρὸς μέν... καὶ ἀναπαύσω ὑμᾶς», πιστεύοντες ἐν
αὐτῷ ὅτι «ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐλπιοῦσι ἔθνη καὶ ἡ-
μεῖς, μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὸν Νόμον αὐτοῦ ἔχομεν
πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν, ἐν τῇ ἀναστημένῃ γῇ καὶ ἐν
τοῖς οὐρανοῖς».

Ἀδελφοί! ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Δόξα, λατρεία καὶ ἀφοσίωσις εὐλαβερῆς τῷ Ἀ-
ναστάντι ἐκ νεκρῶν καὶ σώσαντι καὶ φωτίσαντι τὸν
κόσμον.

Μετὰ πασχαλίων προσφορῶν καὶ πατριῶν εὐ-
χῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ.
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΤΕΝΤΙΟΣ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της 8ης Σελίδος)

μων τρόπων και μέσων, ὑπὸ τὴν μάσκαν δῆθεν κάποιου «ζήλου», λαμβάνουν ἀνὰ χεῖρας τὴν σφύραν τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐμπαθείας καὶ καταθρονατίζουν ὅ,τι μὲ ἀγῶνας, δάκρυα καὶ καυστικούς ἰδρωτάς ἐδημιουργήθησαν.

— ΕΧΘΡΟΙ, ὅσοι μὲ Φαρισαϊκὴν σάλπιγγα, σαλπίζουν ἀνιπάρχοντας ἀρετάς των καὶ προσπαθοῦν διὰ παντοίων μέσων νὰ πείσουν ἑτέρους περὶ ἀμαρτημάτων καὶ σφαλμάτων ἄλλων, διαπομπεύοντες ἀδελφούς ἐν Χριστῷ Κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς μὲ θλιβεράς ἐπιπτώσεις καὶ ὀλεθρίας ἀνωμαλίας, τὴν καθίζησιν δηλονότι τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ὑπολήψεως αὐτοῦ τοῦτου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος εἰς τὰ ὄμματα «τῶν καλοθελητῶν».

— ΕΧΘΡΟΙ τῆς Ὁρθοδοξίας «Οἱ ἀσπάλακες» ἐκεῖνοι, οἵτινες διὰ παντοίων μέσων ἐπιδιώκουν τὸ ἴδιον συμφέρον καὶ οὐχὶ εὐθὺς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, μὴ ὀρθοδοῦντες πρὸ οὐδεμιᾶς ἐγκληματικῆς ἐνεργείας των.

— ΤΕΚΝΑ ΜΟΤ ΕΝ ΚΤΡΙΩ ! Ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ Ἠγέται Σας, οἵτινες εἴμεθα σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς σας καὶ αἷμα ἐκ τοῦ αἱματός Σας, γαλουχηθέντες εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἀνδρωθέντες καὶ ἱεροθεθέντες ἐν αὐτῷ, εἴμεθα Οἱ ΚΑΝΟΝΙΚΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΑΣ, ἔχοντες θεβαίως τὸ δίπλωμα τῆς καθαρᾶς καὶ ἀνοθεύτου Πίστεως, ἀλλὰ δὲν παύομεν νὰ εἴμεθα ἄνθρωποι ὑποκείμενοι εἰς τὴν πικρίαν ὅταν, ΣΦΑΓΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ, ΚΑΤΑΠΑΤΕΙΤΑΙ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ παραγνωρίζεται καὶ διαπομπεύεται μία τιμία ἱερατικὴ διακονία.

ΜΕΙΝΑΤΕ ΟΘΕΝ ΕΝ ΗΜΙΝ : Μείνατε, δηλονότι ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν νύκτῃ ἀφοσιώσεως, ἐνωμένοι μαζί μας καὶ ὑπὸ τὴν ἱεράν Σκιάν τοῦ ἱστορικοῦ Λαβάρου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἄς ἐπιτείνωμεν τὰς προσπάθειάς μας, διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν καὶ πραγματώσιν των ἱερῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας πόθων μας. Διότι παρὰ ταῦτα ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγὼν προώδευσεν καὶ συνεχῶς προοδεύει. Οὐδεὶς ἀμερόληπτος κριτὴς δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Διὰ τοῦτο, εὐλογῶν τὸ Θεόλεκτον ἡμῶν Ποιμνιον παποικί, δι' ὅσα καλῶς ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπαινῶ καὶ εὐλογῶ ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τὸ εὐσεβὲς ζεῦγος τῶν φιλανθρωπῶν τέκνων ἡμῶν ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΦΕΛΟΥΚΑ, ὅπερ ἐδωρήσατο τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι τὴν ἐνταῦθα οἰκοπεδικήν ἀρτίαν ἔκτασιν ἀλλὰ καὶ ἑτέραν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, ὥστε σήμερον νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὴν χαρὰν

καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν Θυρανοικείων τῆς αἰδοῦσης ταύτης «ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΜΥΛΟΥ».

Θεορῶ, ἐν κατακλείδι, ἐπάναγκες, ὅπως εἶπω, ὅτι ἡ αἰδοῦσα αὕτη, ὡς τὴν βλέπομεν σήμερον δὲν εἶναι ἔργον οὐδενὸς ἐξ ἡμῶν. Ἀλλὰ τοῦ εὐσεβεστάτου ζεύγους Νικολάου καὶ Ἑλένης Φελοῦκα, οἵτινες ἐξ ἀγαθῆς καὶ ἐπαινετῆς προαιρέσεως μὲ κόπους καὶ μόχθους καὶ ἔξοδα πολλὰ παρέδωσαν εἰς τὸν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα ὁλόκληρον τὸ οἰκόπεδον τοῦτο, κτίσαντες ἐν αὐτῷ δι' ἰδίων χρημάτων τὴν θαυμασιωτάτην αἰδοῦσαν καὶ τοὺς βοηθητικούς ἔξωθεν χώρους, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνουν τὸν Ἱερόν ἡμῶν Ἀγῶνα οὐδὲ μὲ ὀβολόν.

Πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι τὸ ζεῦγος τοῦτο δὲν εἶναι Ὠνάσσης. Ἄς μοῦ ἐπιτρέψουν δὲ νὰ εἶπω, ὅτι Μικρὸς καὶ ὀρφανὸς ἀπὸ Πατέρα καὶ Μητέρα ὁ κ. Φελοῦκας ἔφθασεν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν μέσῳ ἀγνώστου κοινωνίας. Μὲ τὴν ἐλπίδα του εἰς τὸν Θεόν καὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐργατικότητα, ἥτις τὸν διακρίνει, εἰργάσθη σκληρά, ἐδημιούργησεν οἰκὸγένειαν, ἀπεκατέστησε τὰ παιδιὰ του καὶ φρονίμως σκεφθεὶς μετὰ τῆς ὁμοζύγου του, ἔκτισε καὶ ἀφιέρωσε εἰς τὸν Θεόν τὴν περικαλλεστάτην ταύτην αἰδοῦσαν Κηρυγμάτων καὶ Διαλέξεων, διὰ νὰ ἑνιῇται ὁ Θεὸς καὶ νὰ σώζωνται ψυχαὶ ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν. Θαυμάσιον παράδειγμα δι' ἡμᾶς καὶ τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Καθηκόντως λοιπόν, ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἀπεινῶν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ παιδιὰ των τὰ θερμὰ καὶ εὐχρηστὰ συγχαρητήριά μου.

Μετὰ τοῦτο Κύριος, ὁ Μισθαποδότης τῶν ἀγαθῶν ἔργων...

Κύριος δέ, ὁ Μισθαποδότης τῶν ἀγαθῶν ἔργων, δώσῃ τοῖσι τοῖσι κατὰ τὴν εὐσεβῆ καρδίαν καὶ τὴν βουλὴν αὐτῶν τὴν ἀγαθὴν πληρῶσαι.

Ἡμεῖς καθηκόντως κατεγράψαμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὰς δέλτους τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, «ὡς πνευματικούς φομιστάς», διότι εἰς τὰ καθήκοντα ἑνὸς Φιλοπτώχου Συνδέσμου καὶ Σωματείου, δὲν συμπεριλαμβάνεται ΜΟΝΟΝ ἡ ΤΑΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΨΥΧΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΟΙΑΤΤΗ διὰ τῶν θρησκευτικῶν Κηρυγμάτων, ὁμιλιῶν, ἐποικοδομητικῶν διαλέξεων, διὰ τῶν ὁποίων ΧΟΡΤΑΙΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΥΩΧΟΥΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ πεινῶσαι ψυχαὶ καὶ καρδίαι.

Πρὸς ἔπαινον δὲ γενικῶς, τοὺς κατὰ Θεὸν σκεπτομένους καὶ ἀθροῦς καὶ ἄνευ τυμπανοκρουσιῶν μοχθοῦντας καὶ ἐργαζομένους εἶχαί μοι εὐλογίαν καὶ Χάριν καὶ Ἐλεος παρὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τελευτῶν ἐν συγκίνησει πολλῇ δέομαι τοῦ Αἰωνίου Ἀρχιλομένου καὶ Σωτῆρος.

Ἄναρχε, Ἀόρατε, Κύριε, Βασιλεῦ ἅγιε, τὴν Ἀρχαντὸν Εἰκόνα Σου προσκυνοῦμεν εὐλαβῶς. Ἐκτείνον τὴν χεῖρα Σου, καὶ εὐλόγησον ἡμᾶς καὶ τὸν περιστώτα εὐσεβόφρονα Λαόν καὶ ἐνίσχυσον ἡμᾶς, τῇ Σῇ Χάρτι καὶ δυνάμει, εἰς τὸ ἐπιτελεῖν μέχρις ὁστάτης ἡμῶν πνοῆς, τὸ Θεῖον Σου θέλημα, ὀρθοπρο-

νοῦντας καὶ Ὁρθοπρατοῦντας ἐν πᾶσιν.

Δὸς ἡμῖν, Κύριε, τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν, ἵνα, ἐν τοῖς χαλεποῖς τούτοις καιροῖς, δοξολογοῦμεν μετὰ παρησίας, Σὲ τὸν μόνον Ἀληθινὸν Θεὸν Τὸν ἐξ ἀκένωτου ἀγάπης ἐναθροπῆσαντα καὶ ἡμᾶς καταστήσαντα κληρονόμους τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Ναί, Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Φῶς καὶ ἐλπίς τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἀνάδειξον ἡμᾶς ΑΛΗΘΕΙΣ ΤΙΟΤΣ ΦΩΤΟΣ, ΦΡΥΚΤΩΡΟΤΣ ΕΛΑΡΑΙΩΜΕΝΟΤΣ ΤΗΣ ΣΗΣ ΑΛΗΘΟΤΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, ὥστε διὰ τε τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων ἡμῶν ὁμολογῶμεν καὶ διακηρύττωμεν:

«Ἰησοῦς Χριστός, χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Μακαριωτάτου ἐφάλλησαν πάλιν ὑπέροχοι βυζαντινοὶ ἱερεῖς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Π. Καλλιόπιος τελετάρχης τῆς ἡμέρας καὶ ἔχων τὸ Γενικὸν πρόσταγμα εἶπεν τὰ κατωθί:

«Λίδου ἀφορμὴν τῷ σοφῷ καὶ σοφώτερος ἔσται, καὶ μὴ ἀστόχει διηγήματος Γερόντων σοφῶν, καὶ γὰρ αὐτοὶ ἔμαθον παρὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

»Αὐτὰ τὰ ρητὰ θυμῆθηκα, προκειμένου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν δεύτερον ὁμιλητὴν τῆς ἀποφινῆς μας ἐκδηλώσεως. Δὲν θὰ ἐσφάλλομεν ἐάν ἀποκαλοῦσαμεν τοῦτον ζωντανὴν παράδοσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος καθ' ὅτι, ὡς γνωστὸν οὗτος εἶναι εἰς ἐκ τῶν πρώτων, οἱ ὅποιοι ἐστρατεύθησαν καὶ ἀγωνίζονται μέχρι σήμερον τὸν ὡραῖον καὶ γλυκὺ ἱερὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

»Εἶναι ὁ σοφὸς πρῶτον καθηγητὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς, εἶναι ὁ ζηλωτὴς ἀρθρογράφος καὶ διευθυντὴς τῆς ἐκδομένης κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος, μαχητικῆς ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος «Κῆρυξ Ὁρθοδόξου», εἶναι ὁ συγγραφεὺς καὶ ἐκδότης πλείστων σοφῶν καὶ ἀγωνιστικῶν Ὁρθοδόξων βιβλίων, εἶναι ὁ πολυσέβαστος καὶ ὁσιώτατος Μοναχὸς π. Μάρκος Χανιώτης, ἰδρυτὴς δύο ἱερῶν μονῶν, μιᾶς ἀνδρικῆς καὶ μιᾶς γυναικείας, ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ.

»Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἃς ὑποδεχθῶμεν αὐτόν, καταλαμβάνοντα τὸ θῆμα καὶ μετὰ προσοχῆς ἃς ἀκούσωμεν αὐτόν».

Ὁ πατὴρ Μάρκος ὁμίλησεν μετὰ ζήλου μοναχικοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ πρωτοφανοῦς. Ἐκεῖνο ὅπερ τὰ μέγιστα συνεκίνησε τὰ πλήθη εἶναι τὸ ὅτι ὁ ὁμιλῶν εἶπεν ὅτι ἴσως διὰ τελευταίαν φορὰν ἐμφανίζεται ἀπὸ τοῦ θήματος ἐκείνου. Ἐν συνεχείᾳ ἀνεφέρθη εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν αἰγλὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνέλυσε τὴν λέξιν Ὁρθοδοξία καὶ εἶπεν ὅτι Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ ἀλήθεια, εἶναι αὐτὸς ὁ Τριαδικὸς Θεός, ἡ Ἀγία Τριάς. Θεολογήσας

περὶ τὴν λέξιν Ἀγία Τριάς καὶ Ὁρθοδοξία ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος καὶ ἰδιαίτερα ἐποίησε μνείαν τῶν ἱερῶν ἀγώνων καὶ θυσιῶν τοῦ μακαριστοῦ προκαθημένου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Χρυσόστομου ὅστις ἐλάμπρυνε τὸν ἱερὸν ἀγῶνα διὰ τῆς Θεολογικῆς του μορφώσεως καὶ δι' ὅλων ἐκείνων τῶν ἡρώισμῶν τοὺς ὁποίους ἐπέδειξε ἐνταχθεῖς εἰς τὴν μαρτυρικὴν καὶ διωκομένην ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Ἐπίσης κατὰ τῶν ποικίλων αἵρετικῶν καὶ ἰδίως τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ. Ἐτόνισεν τὴν μεγίστην ἀξίαν καὶ σημασίαν τῆς καθιερώσεως τοῦ πατρῴου ἐσχατολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ καὶ ἐτόνισε τὴν μεγίστην ἀξίαν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας ἅτινα πρέπει νὰ τηροῦνται ἀπαρασάλευτως καὶ ἀπαρεγκλήτως. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο κοσμημα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος Ὁσιολογιώτατος μοναχὸς πατὴρ Μάρκος Χανιώτης ὅπως πάντοτε οὕτω καὶ ἐφέτος κατενθουσίασε τὰ πλήθη τὰ ὅποια ἀκροώμενα τῶν ἁγίων ρημάτων του ἔκλαιον, μὲ ἀσυγκρατήτους λυγμούς. Ἀτενίζοντα πρὸς τὴν σεπτὴν μορφήν τοῦ πατρὸς Μάρκου πιστεύουν ὅτι ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν μέγα διδάσκαλον τοῦ Γένους, φυσιογνωμίαν ἀνεπανάληπτον εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Ὁ πατὴρ Μάρκος εἶναι ἐκ τῶν σπανίων ἀγωνιστῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἔργοις τε καὶ λόγοις καὶ συγγραφαῖς. Οἱ ἄγωνες τοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφοῦν εἰς τὰ στενὰ πλαίσια μιᾶς πενιχρᾶς περιγραφῆς ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ παρόντος Ὁρθοδόξου περιοδικοῦ· οἱ ἄγωνες τοῦ εἶναι μεγάλοι, πολυτεῖς, ἡρωϊκοί, μοναχικοί, ἀνεπανάληπτοι καὶ θὰ γραφοῦν μὲ χρυσᾶ καὶ ἀνεξίτηλα γράμματα ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος. Τὰ πλήθη ἐξέσπον εἰς ἐνθουσιᾶς ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Πατρὸς Μάρκου, ἀλλ' οὗτος τὰς ἀπεσόβη λόγῳ τῆς μεγίστης ταπεινοφροσύνης ἢ ὅποια τὸν διακρίνει. Ποθεῖ καὶ θέλει καὶ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἐν πάσῃ ταπεινώσει σιωπῇ καὶ ἐν κυρτῷ χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύεται χωρὶς νὰ θορυβῇ καὶ χωρὶς νὰ θέλει νὰ δημιουργῇ κλίμα ἐνθουσιᾶδες ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς Ἀγίας Τριάδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων. Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Πατρὸς Μάρκου ἐγένετο θαυμασία προβολὴ 240 ἐγχρῶμων φωτεινῶν εἰκόνων μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος. Ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην τελετὴν οὐδέποτε θὰ τὴν λησιμονήσουν.

Θεομώτατα συγχαρητήρια ἀνέκουν εἰς πάντας τοὺς οργανωτὰς καὶ ἀγωνιστὰς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀνεπανάληπτου ταύτης τελετῆς. Εἶθε ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων νὰ δίδῃ εἰς ἡμᾶς πάντοτε τὴν δύναμιν νὰ ἀγωνιζώμεθα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἐορτάζωμεν καθ' ἕκαστον ἔτος μὲ τὸν αὐτὸν ἱερὸν ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμόν.

ΤΟ ΑΓΚΙΣΤΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Υπό Ἀριστείδου Καρδέλα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε πηγαίνομε στὸ σπίτι μου, εἶπε ὁ Παπαγιώργης. Ἐβγάλε τὴν προστέλα τῆς δουλειᾶς του ὁ κύρ - Λάμπρος ἔκλεισε τὸ μαγαζί του, καὶ ξεαίνησαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Παπαγιώργη. Στὸ δρόμο ὅπως πήγαιναν διηγήθηκε σὰν ἐξαμολόγησεν, ὅλην τὴ ζωὴ του. Ἐφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Παπαγιώργη καὶ ἀμέσως μιλοῦσε ὁ κύρ - Λάμπρος. Τέλειωσε κάποτε καὶ εἶπε στὸν Παπαγιώργη. Αὐτὰ εἶναι παπούλη γὰ μεγάλα μου καὶ μικρά κατωρθώματα. Τοῦ εἶπε ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πέτρου καὶ τὰ λόγια τὰ ὥραϊα καὶ ὠφέλιμα ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὡς καὶ τὸ σκίρτημα ποὺ ἐνοιωθε στὴν ψυχὴ του, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴ.

— Ἐπίσκεψιν Θεοῦ ἦταν αὐτὸ κύρ - Λάμπρο, εἶπε ὁ Παπαγιώργης. Συμπαράστασις τῆς Παναγίας μας. Καλὸ σημάδι τοῦτο εἶπε ὁ κύρ - Λάμπρος, ἡ ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας ἡ συμπαράστασις. Μακάρι νὰ ἔχω κάθε μέρα τέτοιες ἐπισκέψεις νὰ νοιώθω ὅτι εἰμαι ἀσφαλισμένος.

Ἐίπαν πολλὰ στὸ σπίτι τοῦ Παπαγιώργη, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε μὲ καλωσύνη ὅπως ὁ κύρ - Λάμπρος μὴ ξεχάσῃ κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ μικρά ὅπως ἔλεγε κατωρθώματά του. Παπαγιώργη, νοιώθω πὼς κάποιος ὀγκάλιθος ἔφυγε ἀπὸ πάνω μου, ἀγκίστρια πολλὰ νὰ τραβοῦν τοὺς σκορπιούς τῆς ψυχῆς μου, εἶπε ὁ κύρ - Λάμπρος. Ἐπίσκεψιν Θεοῦ κύρ - Λάμπρο. Πάλι καλὰ ὡς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά Του.

Τότε ὁ Παπαγιώργης φόρεσε τὸ πετραχίλι του καὶ τοῦ διάβασε συγχωρητικὴ εὐχὴ. Ὅτι ἀκουσες καὶ ἔτι ἐνοιωσες σήμερα κύρ - Λάμπρο νὰ τὰ κλείσῃς θαθεῖα στὴν ψυχὴ σου καὶ νὰ τὰ θέτῃς σὲ ἐφαρμογὴ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ὑπάρχει ἀνάγκη σὲ πέρασμα τῆς ζωῆς σου. Νὰ γίνουν ἡ ἀτέλειωτη κληρονομιά σου, ἡ παντοτεινὴ προσπάθειά σου. Ὁ Θεὸς μαζί σου καὶ ἡ σκέπη τῆς Παναγίας νὰ σὲ σκεπάζῃ.

Εὐχαρίστησε ὁ κύρ - Λάμπρος, ὕψασθέθηκε στὸν Παπαγιώργη νὰ ἀλλάξῃ πορεία καὶ ζωὴ, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας. Σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Χαιρέτησε τὸν Παπαγιώργη καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ προσεύχεται γιὰ τὸν Λάμπρο νὰ τὸν κρατήσῃ ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας κοντά του.

Βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Παπαγιώργη καὶ μὲ ῥήματα ἀργὰ μὰ σταθερὰ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Σὲ ὅλο τὸν δρόμο μιά μοναδικὴ σκέψιν εἶχε σὲ μυαλό του. Τὴν μεταβολὴ ποὺ ἐνοιωθε στὸν ἑαυτὸ του, τὴν ἐπί-

σκεψιν τοῦ Θεοῦ, τὴν συμπαράστασιν τῆς Παναγίας. Τὰ θυμόταν ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν τὴν εὐλογημένην, κατὰ τὴν ὅποιαν γκρεμίστηκε ἓνα καλὸ παρελθόν, γιὰ νὰ κτισθῇ στὴ θέσιν του. ἓνα παρήγορο καὶ ἐλπιδοφόρο μέλλον, προικισμένο μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν χάριν τῆς Παναγίας.

Ἀλήθεια εἶπε μονολογώντας ὁ κύρ - Λάμπρος. Τὸ μεγάλο ἀγκίστρι τῆς Παναγίας μας! Ἡ ἀγκυρὰ πρᾶγματι τῶν ἐλπίδων τῆς σωτηρίας μας. Τὸ ρίχνει παντοῦ ἡ Παναγία μας τὸ μεγάλο τῆς ἀγκίστρι, τὴν μοναδικὴν μας ἐλπίδα σωτηρίας, γιὰ νὰ τραβήξῃ ἀπὸ τὸ βούρκο τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας ψυχὰς ποὺ ἀναζητοῦν τὴν λύτρωσιν, τὸ φῶς τῆς σωτηρίας, τὸν δρόμο ὁποῖος ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν...

Πέρασαν χρόνια καὶ ὁ κύρ - Λάμπρος, ποτέ του δὲν λησμόνησε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συμπαράστασιν τῆς Παναγίας μας. Αὐτὴ ἡ εἰκόνα εἶχε παραμείνῃ μοναδικὸ στολίδι στὴ σκέψιν του, φωτεινὴ ἀλησμόνητη καὶ τίποτα δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ τὴν σβύσῃ σὲ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Τοὺς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας τοὺς διάβαζε κάθε μέρα, ὁ κύρ - Λάμπρος. Ποτέ του δὲν εἶχε λησμονήσει τὴ μεγάλη αὐτὴ ὑποχρέωσιν του. Ὅταν δὲ ἐφθανε σὲ «χαῖρε ὀλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι, χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων» τὸ ἐπαναλάμβανε πολλές φορές. Ἐνοιωθε στὴν ψυχὴ του ὅτι ὁ στίχος αὐτὸς τῶν χαιρετισμῶν ἦταν σημάδι τῆς σωτηρίας του. Καὶ ἐάν κάποτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό του, φευγαλέα κάποια κακὴ σκέψιν, τὸ «Χαῖρε ὀλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι, χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων» ἐρχόταν πάντα σὲ νοῦ του καὶ σκόρπιζε σὰν σφοδρὸς ἀνεμὸς, τοῦτῃ τὴν ἐδελυρὴ σκέψιν καὶ λόγια εὐγνωμοσύνης πρόφεραν ἐκ χειλὸς του.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν γρήγορα, αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειπαν τὸν κύρ - Λάμπρο, μὰ ἐκεῖνος ἐνοιωθε νέος στὴν ψυχὴ καὶ στὸν νοῦ. Ζητοῦσε πάντοτε τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου. Τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν πάρῃ κοντά του, ὅταν ἔκρινε ἐκεῖνος ὅτι ἐφθασε ἡ ὥρα. Μιά ἀσθένεια ἀργότερα τὸν καθήλωσε τὸν κύρ - Λάμπρο, σὲ κρεβάτι τοῦ πόνου. Ἦταν ἡ ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε. Ποτέ του δὲν λησμόνησε καὶ τότε, νὰ διαβάξῃ τοὺς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας μας. Ἡ καθημερινὴ του πνευματικὴ τροφή, μονολογοῦσε.

Πλησίαζε Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ. Τὴν περίμενε μὲ μεγάλῃ χαρὰ, τοῦτῃ τὴν ἁγία περίοδο τῆς κατανύξεως καὶ τῆς μετανοίας. Θὰ ὁρῶν τὴ γαλήνη καὶ τὸ

σωτήριο λιμάνι ψυχές, πού τὰς κτυπούσε τὸ ἀγριεμένο πέλαγος τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἔλεγε μὲ στοχασμὸ ὁ κύρ - Λάμπρος. Λάμπρος εἰς τὸ ὄνομα, λαμπρός εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἀρχισε καὶ γοργὰ - γοργὰ περνοῦσε ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Σαρακοστής. Ἐφθασε καὶ ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ζήτησε ὁ κύρ - Λάμπρος τὸν Παπαγιώργη καὶ ἐξομολογήθηκε καὶ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ κοινώθηκε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. «Τοῦ δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Ὑιὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε...» εἶπε σὰν εἶδε τὸν Παπαγιώργη νὰ πλησιάζῃ μὲ τὸ Ἅγιο Πιπτήριο.

Κυρίε μου καὶ Θεέ μου! εἶπε ὁ κύρ - Λάμπρος.

Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὅπως καὶ τώρα, ἦταν καὶ τότε, ὅταν σὲ γνώρισα. Βρῆκα τὸν δρόμο σου, πού μοῦ τὸν ἔδειξε τὸ εὐλογημένο παιδί τοῦ φίλου μου, ὁ Πέτρος. Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου, πού μὲ κράτησες κοντά σου, ὅλα τὰ χρόνια πού πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἡ μεσιτεία τῆς Παναγίας στάθηκε ἱκανὴ νὰ θεραπεύσῃ τὸν πληγωμένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία Λάμπρο καὶ νὰ τὸν κρατήσῃς κοντά σου. Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου.

Ἐημέρωσε ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Παρασκευὴ τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου μας. Τὸ ἀπογευματινὸν τῆς Ἁγίας αὐτῆς ἡμέρας, τῶν θείων παθημάτων τοῦ Σωτῆρος καὶ λυτρωτοῦ μας, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ὁ κύρ - Λάμπρος καὶ μὲ σθημένη φωνή, πού μόλις ἀκουγόταν, εἶπε:

Χριστέ μου μὲ τὴν ἀπέραντη τὴν καλωσύνη, στὸν Τίμιον Σταυρό σου ὑψωμένος σκόρπισε ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἔλεός σου, τὴν εἰρήνην νὰ ὀρῇ, τὴν λύτρωση ὁ κάθε πληγωμένος. Ἀπὸ τὰ μολυσμένα μου τὰ χεῖλη δέξου Χριστέ μου, τὸ «μνησθήτι μου» τώρα πού τρεμοσβήνει τῆς ζωῆς μου τὸ κανόηλι τὴν λύτρωσι ἀπόζητᾷ ἡ ψυχὴ μου...

Ἀπόλυσον Κύριε τὸν δούλον σου Λάμπρον ἐν εἰρήνῃ, πρόφερε ἱκετευτικά. Σταυροκοπήθηκε, σταύρωσε τὰ χεῖρα του ὁ κύρ - Λάμπρος καὶ ἔκλινε τὸ κεφάλι του. Ἡ ψυχὴ του ἀνάλαφρα πέταξε κοντὰ στὸν Θεόν του, πού τόσο πολὺ, ἔστω καὶ ἀργά, ἀγάπησε.

Μὲ τὰ χεῖρα σταυρωμένα τὸν ὀρήξαν, κρατῶντας τὸ διδωλάραι τῶν Χαιρετισμῶν, τῆς Παναγίας μας, ἀνοιχτὸ στὸ σημεῖο πού ἔγραφε, «Χαῖρε ὁλόκως τῶν θελόντων σωθῆναι, χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων».

Ἐδῶ, στὸ σημεῖο αὐτό, τελείωσε ἡ ἱστορία τοῦ κύρ - Λάμπρου, πού τόσο πολὺ ἀγάπησε τὴν Παναγία μας, εὐεργετήθηκε ἀπὸ τὴν χάριν τῆς, γνώρισε τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λυτρώσεως. Ἐξῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, καὶ μὲ τοὺς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας μας, τοὺς ὁποίους κάθε μέρα διάβαζε, πλημμύριζε τὴν ψυχὴν του ἀπὸ ἀγάπῃ καὶ καλωσύνη. Ἀληθεῖα πῶς τρανὴ ἀπόδειξις τῆς βοηθείας τῆς Παναγίας μας ἀπὸ αὐτὴ μπορεῖ νὰ υπάρξῃ; Ἀσφαλῶς καὶ θεθαίως ὄχι. Ἡ Παναγία μας περιμένει πληγωμένες ψυχὰς πρὸς θεραπείαν, παρηγορίαν καὶ σωτηρίαν. Εἰ-

ναι ἡ μοναδικὴ καταφυγὴ, ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν Χριστιανῶν, ἡ θερμὴ ἀντίληψις, ἡ βοηθὸς εἰς τὰς θλίψεις, ἡ ἀμετάθετος μεσιτεία πρὸς τὸν Κύριον. Περὶ τούτων πραγματεύεται καὶ ἕνας ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας: «Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἀγνή; Ποῦ προσδράμω λοιπὸν καὶ σωθῆσμαι; Ποῦ πορευθῶ; Ποῖαν δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν, ποῖαν θερμὴν ἀντίληψιν, ποῖαν ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν, εἰς Σὲ μόνην ἐλπίζω, εἰς Σὲ μόνην καυχῶμαι καὶ ἐπὶ Σὲ θαρρῶν κατέφυγον» (ζήτησι 6' ὡδὴ Μ. Παρακλητικοῦ κανόνος τῆς Θεοτόκου). Ἀμήν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΡΒΕΛΛΑΣ

Ἀγωγή νέων

Ἐπειδὴ κατ' ἐπανάληψιν παρουσιάζεται ἀσέβεια ἐναντι τῶν ἐνηλίκων καὶ γυναικῶν, εὐδοσκομένων εἰς ἐνδιαφέρουσιν κατὰστασιν, καὶ τῶν κληρικῶν, οἱ δὲ εἰσπρακτορες τῶν μεταφορικῶν μέσων δὲν συγκινοῦνται ἵνα ὑπενθυμίσουν εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ νέους καὶ νέας τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν οὔτε καὶ ἐπικαλοῦνται σχετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Μεταφορῶν, παρακαλοῦνται οἱ ἀρμόδιοι Κλήρου καὶ Πολιτείας νὰ ἐπαναλαμβάνουν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους τί δέον νὰ διδάσκουν εἰς τὰ παιδιά καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν (Πολλὰ ἀγοράζονται ὀλίγα ὅμως εἶναι ἀνεκτίμητα καὶ κτώνται παιδιῶθεν εἰς τοὺς οἴκους καὶ τὰς σχολάς), οὕτως ὥστε νὰ μὴν παρουσιάζεται ἡ προαναφερθεῖσα ἀδικαιολόγητος κατὰστασις ἥτις, ὄχι ἀπλῶς, ἐκδέτεται ἀλλὰ καὶ στιγματίζει τὴν μητέρα Ἑλλάδα μας (ὁπόθεν ἐξεπέμφθησαν τὰ φῶτα ἀνὰ τὴν ὕψ' ἡλίον) καὶ δικαίως οἱ ξένοι ἐπισκέπται τῆς πατρίδος μας διερωτωμένοι θὰ μᾶς ἐρωτοῦν μήπως δι' ἡμᾶς ἐκράτησαμεν τὸ σκότος!!

Ἡ ἱστορία περὶ ἀγωγῆς τῶν νέων, διέσωσε χαρακτηριστικὸν παράδειγμα μνημονεύουσα μετ' ἰδιαζούσης γλώσσης περὶ συμβάντος λαβόντος χώραν εἰς τὸ Στάδιον τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων: Γέρον τις πολὺν ἔχων τὴν κόμην, περιεφέρετο ἐν τῷ Σταδίῳ ἀναζητῶν θέσιν, ὅταν διῆλθεν ἔμπροσθεν τῶν ἀκροατῶν, ἅπαντες ἠγέθησαν φιλοτιμηθέντες τίς νὰ προσφέρῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ εἰς τὸν γέροντα. Τὸ γεγονός οἱ θεαταὶ ὑπεδέχθησαν διὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων. Ὁ γέρον τότε εἶπε: Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ γέροντος λόγιον, ὅλοι μὲν γνωρίζουσι τὸ καλόν, πλὴν ὅμως μόνον οἱ Σπαρτιάται γνωρίζουσι νὰ πράττωσιν αὐτό.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ του κάθεται ἐπὶ τινος προχείρου θρόνου καὶ θερμαίνεται. Ἐγερθεὶς προσέφερε τὴν θέσιν του εἰς προσβύτερον αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ τὸν ὁποῖον ἀντε-

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Διηγείται ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου περὶ μετανοίας, ἐξ οὗ πληροφορούμεθα τὴν μεγίστην πρὸς ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ φιланθρωπίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς τινὰ ἑαυτὸν ἀπογινώσκειν, εἰ καὶ τυχόν ὡς δαίμων ἀμαρτωλὸς εἴη. Τίς τῶν Γερόντων καὶ ἁγίων μέγας καὶ διωρατικός, ὑπερβὰς τοὺς τῶν δαιμόνων πειρασμούς, τούτων οὐκέτι ἐφρόντιζεν ἄλλ' ἢν θεωρῶν ὀφθαλμοφανῶς καὶ τοὺς Ἀγγέλους καὶ τοὺς δαίμονας, τὸ πῶς ἀσχολοῦνται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἐκαστος ἐν τῇ ἰδίῳ μέρει ἀγωνιζόμενος· τοιοῦτος δὲ μέγας ὑπῆρχεν καὶ ὕψηλός, ὥστε μετρίαιεν αὐτὸν τὰ ἀκάθαρτα Πνεύματα· πολλάκις δὲ ὠνείδιζεν αὐτοὺς καὶ ὕβριζε, καὶ ἐθλίβεν ὑπομνηστικῶν αὐτῶν τὴν ἐκ τῶν Οὐρανῶν ἐκπτώσιν, καὶ τὴν ἐκδεχομένην ταῦτοις τοῦ πυρός, αἰώνιον κόλασιν· λοιπὸν οἱ δαίμονες διεφήμεζον αὐτὸν πρὸς ἀλλήλους τὸν μέγαν ἐκείνον γέροντα ὅτι οὐδεὶς τολμήσῃ ἀπὸ τοῦ νῦν παλέσαι, ἢ πλησιᾶσαι αὐτῷ· μήποτε πληγῆσεται ὑπ' αὐτοῦ, καθ' ὅτι εἰς φορὰν ἦρθη ἀπαθείας, θεωθεὶς τῷ Παναγίῳ Πνεύματι· καὶ ὡς ταῦτα οὕτως εἶχε, εἰς τῶν δαιμόνων ἀδελφὰ Ζερέφερ φησὶ τῷ ἐτέρῳ (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ δαίμονι) ἄρα εἰ μεταμεληθῇ τις ἐξ ἡμῶν δέχεται τοῦτον ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν; καὶ ἡ οὐ; καὶ τίς τοῦτο ἐπίσταται; Καὶ ὁ Ζερέφερ ἀπεκρίθη· θέλεις ὑπάγω εἰς τὸν μέγαν γέροντα τὸν ἡμᾶς μὴ φοβούμενον, καὶ πειράσω περὶ τούτου καὶ δοκιμάσω; καὶ λέγει τοῦ ἐκείνου πορεύου, ἀλλ' ὅρα καλῶς, ὁ γέρον διωρατικός ἐστὶ καὶ γνώσεται τὸν δόλον· καὶ οὐ μὴ πεισθῇ ἐρωτῆσαι τὸν Θεόν, ὅμως πορευθήτω καὶ ἐπιτυχάνει, ἢ δοκιμάζει καὶ ἀναχωρεῖ· τότε δὲ πορευθεὶς ὁ Ζερέφερ πρὸς τὸν μέγαν ἐκείνον γέροντα καὶ σχηματίσας ἑαυτὸν ὡς ἄν-

θρωπον ἤρξατο θηγεῖν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ δούρεσθαι· ὁ δὲ Θεὸς θέλων δαῖζαι ὅτι οὐδένα μετανοημένον ἀποστρέφεται, ἀλλὰ πάντας δέχεται τοὺς Αὐτῷ προστρέχοντας· οὐκ ἐξέφαγε τῷ γέροντι τὰ κατὰ τοῦ δράκοντος ἀλλ' ὡς ἄνθρωπον αὐτὸν ἑώρα καὶ οὐκ ἄλλο τι λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ γέρον τὶ κλαίεις, ἄνθρωπε; καὶ γλοφύρεσαι οὕτως ἀπὸ καρδίας, συνθρίπτων καὶ τὴν ἐμήν καρδίαν τοῖς σπῆς δάκρυσι; καὶ ὁ διάβολος, ἐγώ. Πάτερ Ἄγιε οὐκ εἰμὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ διάβολος πονηρὸς ὡς ὑπολαμβάνω διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀναμιῶν μου· λέγει δὲ ὁ γέρον καὶ τί θέλεις ποιῆσαι σοὶ ἀδελφέ; ἐνόμιζε γάρ ὁ Πατήρ ὅτι ἀπὸ πολλῆς ταπεινώσεως ἑαυτὸν δαίμονα ἀπεκάλει, τοῦ Θεοῦ μὴ φανερωσύντος αὐτῷ τέως τὸ γινόμενον· λέγει ὁ δαίμων· οὐδὲν πλέον παρακαλῶ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, εἰ μὴ ἵνα δεηθῇς Κύριον τὸν Θεόν σου ἐκτενῶς, ὅπως φανερώσῃ σοι, εἰ δέχεται τὸν διάβολον εἰς μετάνοιαν; εἰ γὰρ ἐκείνον εἰς μετάνοιαν δεχθῇ, δέχεται καὶ τὸν μηδὲν ἐκείνον ἀποδέοντα· καὶ ὁ γέρον, ὡς θέλεις ποῶ; ὁ παγε τέως σήμερον εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ αὔριον παραγίνου ὧδε, καὶ λέγω σοι τὸ τοῦ Θεοῦ θέλημα· καὶ ὡς τοῦτο ἐγένετο, τῇ ἑσπέρᾳ ἐκείνῃ, ἐκτείνας ὁ ὄσιος τὰς χεῖρας αὐτοῦ παρεκάλει τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν δηλοποιῆσαι αὐτῷ εἰ ἄρα δέχεται τὸν διάβολον ἐπιστρέφοντα εἰς μετάνοιαν; καὶ εὐθέως Ἀγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτῷ, ὥσει ἀστραπὴ λέγων πρὸς αὐτόν· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός σου· τί ὅτι ὑπὲρ δαίμονος ἐδεήθης τῆς ἐμῆς ἐξουσίας; καὶ τί αὐτὸς πειράξων σε δόλῳ παραγέγονεν; καὶ ὁ γέρον· καὶ πῶς ὁ Κύριος φησὶν ἐμοὶ οὐκ ἀπεκάλυψε τὸ τελούμενον; ἀλλ' ἀπέκλεισεν ἀπ' ἐμοῦ τοῦ μὴ συνίναν; καὶ ὁ Ἀγγελος, μὴ ταραχθῇς ἐπὶ τῇ πράγματι τούτῳ· οἰκονομία γὰρ τίς θαυμαστὴ γίνεται εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἵνα μὴ ἀπογινώσκωνται.

λήφθη ὅτι ὑπέφερεν.

Ὁ Σόλων ἀπερήνато περὶ τοῦ γήρατος ὅτι εἶναι ὁ χειμὼν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τί θὰ ἦτο τὸ ἔτος μὲ τὰς τρεῖς ἄλλας ἐποχὰς ἐὰν ἔλειπεν ὁ χειμὼν; Ὁ υἱὸς τοῦ Σολομώντος Ροδοάμ καταφρονήσας τῶν προσκυτέρων τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ ὠδήγησε, ἀκολουθῶν στοὺς νεωτέρους, τὸ Κράτος αὐτοῦ εἰς τὴν διάλυσιν (Γ.Βασ. Ι.Β.).

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους μας νὰ ἐκπληρώσωμεν ἐγκαίρως καὶ εὐχαρίστως τὰς ὑποχρεώσεις μας ἵνα δικαίως καὶ δεόντως ἐξασκώμεν τὰ δικαιώματά μας.

Ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὑποχρεώσεων ὑπάρχει ἡ εὐχάριστος ἐξάσκησις τῶν δικαιωμάτων.

Τὰ καλὰ κατόις καὶ θυσίαις κτῶνται.

ΔΗΜ. ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Κυριδιάτου 35 Α — Τ. 504 Ἀθῆναι.
Τηλ.: 766-6779

Διότι οὐδένα ἀποστρέφεται τῶν προσερχομένων αὐτῷ Θεὸς ὁ ὑπεράγαθος· καὶ ὁ Σατανᾶς προσέβη αὐτὸς ὁ διάβολος, ὅμως ἵνα μὴ φανῇ καὶ ἡ τῶν δαιμόνων σκληρότης καὶ ἀπόγνωσις τῷ τρόπῳ τούτῳ. Ὁταν οὖν ἔλθῃ πρὸς σὲ ὁ πειράζων μὴ σκανδαλίσῃς αὐτὸν ἐν πρώτοις· ἀλλ' ἔρεῖς αὐτῷ τάδε· ἵνα γνωρίζῃς ὅτι φιλόανθρωπός ἐστιν ὁ Θεός καὶ οὐδένα ἀποστρέφεται τῶν προσερχόντων Αὐτῷ εἰ καὶ δαίμων ἐστὶ καὶ διάβολος· καὶ σὲ οὖν ἐπηγγεῖλατο δέξασθαι, ἀλλ' ἂν φυλάξῃς τὰ παρ' Αὐτοῦ προσταζόμενα· ὅταν ἔλθῃ εἰς τοῦτο ἔρεῖ· καὶ τί ἄρα ταῦτα εἰσίν; εἰπὲ πρὸς αὐτόν· οὕτω· Κύριος ὁ Θεός σῶσε σε τίς εἴ, καὶ πόθεν ἦκεις πειράζων; σὺ γὰρ ἀργαῖον κακόν, νέον ἀγαθὸν οὐ γίνεσθαι εἴθισαι ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ σου καὶ πῶς δυνήσῃ ταπεινωθῆναι καὶ τῇ μετανοίᾳ εὐρεῖν ἔλεος; ἵνα δὲ μὴ ἔχῃς πρόφασιν τούτῳ ἀπολογίας ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὅτι ἠθέλησας μετανοῆσαι, καὶ ὁ Θεός οὐκ ἔδε

ἐξάτο με· Πρόσεχε τοῖς λεγομένοις, πῶς ὀφείλεις τῆς σωτηρίας ἀπαρξασθαι· εἶπεν ὁ Κύριος τελέσεις τρία ἔτη, ἐν ἐνὶ τόπῳ ἀκίνητος πρὸς ἀνατολὰς ἱστάμενος νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ κράζων ἑκατοστῷ μέτρῳ ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ «ὁ Θεὸς ἐλέησόν με τὸ ἀρχαῖον κακόν» καὶ πάλιν, ἑκατοστῷ μέτρῳ ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ· «ὁ Θεὸς ἐλέησόν με τὸ δδελύγμα τῆς ἐρηνώσεως» καὶ πάλιν τῷ μέτρῳ «ὁ Θεὸς ἐλέησόν με τὴν ἐσκοτισμένην ἀπάτην»· ταῦτα κράζε πρὸς Κύριον ἀδιαλείπτως· οὐ γὰρ ἔχεις σωματικόν ὄργανον, ἵνα κοπιᾷς, ἴσως ἀπονεῖς ταῦτα δὲ ὅταν τελέσης ταπεινοφρονῶν τότε ἐπανήξει εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, καὶ συναριθμηθήσῃ τοῖς Ἀγγέλοις τοῦ Θεοῦ· ἐὰν οὖν συντίθεται σοι ταῦτα ποιεῖν, βέξαι αὐτὸν εἰς μετάνοιαν· ἀλλ' οἶδα, ἀρχαῖον κακὸν νέον ἀγαθὸν οὐ γίνεται· γράφον δὲ καὶ τὰ συμβησόμενα, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, ἵνα μὴ ἀπογινώσκουσιν οἱ μετάνοιαν βουλούμενοι· σφόδρα γὰρ ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου πληροφορηθήσονται οἱ ἄνθρωποι· ῥάδιον μὴ ἀπογινώσκονται τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν· ταῦτα εἰρηρῶς ὁ Ἄγγελος, ἀνέστη εἰς τοὺς οὐρανοὺς· τῇ ἰσχύϊ ἅμα τὸ πρῶτον παρεγένετο ὁ δαίμων καὶ ἤρξατο ἀπὸ μακρόθεν θηγεῖν σχήματι, καὶ χαιρετίζει τὸν γέροντα· ὁ δὲ γέρον παρὰ τὴν ἀρχήν, οὐκ ἐθιράδευσεν, αὐτοῦ τὴν ἐπίνοιαν, μόνον δὲ καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν· κακῶς ἦλθες κλέπτα, διάβολε, σκορπίε, ἀρχαῖον κακόν, ἰσθόλε ὄφι παμπόνηρε· εἰτα ἔλεγεν· πρὸς αὐτόν, ἵνα γινώσκῃς ὅτι ἐδεήθην Κυρίου τοῦ Θεοῦ κατὰ συντάξιν σοι, καὶ δέχεται σε εἰς μετάνοιαν· εἰ ἄρα ποιήσῃς, ἅπερ δι' ἐμοῦ σοι ἐντέλλεται ὁ κραταιὸς καὶ παντοδύναμος Θεός· καὶ τίνας φησὶν, ἔφησεν, ἅτινα ὄρισεν ὁ Θεὸς ἐπιτελέσαι με· καὶ ὁ γέρον εἶπε· προστάζει ὁ Θεός, ἵνα ποιήσῃς στάσιν ἐν ἐνὶ τόπῳ τρία ἔτη κατὰ ἀνατολὰς στρεφόμενος, καὶ κράζων ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τρία ἔτη, ἑκατοστῷ μέτρῳ, «ὁ Θεὸς ἐλέησόν με τὸ δδελύγμα τῆς ἐρηνώσεως» καὶ πάλιν, τὸ αὐτῷ μέτρῳ «ὁ Θεὸς ἐλέησόν με τὴν ἐσκοτισμένην ἀπάτην» καὶ πάλιν «ὁ Θεὸς ἐλέησόν με τὸ ἀρχαῖον κακόν» καὶ ὅταν ταῦτα ποιήσῃς, τότε συναριθμηθήσῃ ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς τοῖς Ἀγγέλοις Αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ζερέφερ, τὸ ἐπίπλαστον τῆς μετάνοιᾶς ταῦτα ἀκούσας, ἐγέλασεν αὐτίκα μέγα, καὶ φησὶ πρὸς τὸν γέροντα, ὦ σαμπρόγερε· ἐγὼ εἰ ἤθελον ἑαυτὸν καλεῖν δδελύγμα τῆς ἐρηνώσεως, καὶ ἀρχαῖον κακόν, καὶ ἐσκοτισμένην ἀπάτην, ἐξ ἀρχῆς καὶ προσμύων τοῦτο ποιήσας ἂν ἐσωζόμην· νυνὶ δέ, ἀρχαῖον κακόν ἐγώ· μὴ γένοιτο· καὶ τίς τοῦτο λέγει· καὶ πολὺ εἰμὶ ἀρχαῖον καλὸν ἄρτι γὰρ ὡς ἐτι εἰμὶ θαυματουργός, καὶ παῖδες φοβοῦνται με καὶ ὑποτάσσονται, καλέσω αὐτὸς ἑμαυτὸν δδελύγμα, καὶ ἐσκοτισμένην ἀπάτην καὶ ἀρχαῖον κακόν, οὐχὶ γέρον, οὐχί, ὡς ἐτι δεσπόζω τῶν ἁμαρτωλῶν, ἵνα μὴ γίνωμαι δοῦλος ἀχρεῖος, ταπεινός, καὶ εὐτελής διὰ μετάνοιᾶς, οὐχὶ γέρον· οὐχὶ γέρον οὐχί, μὴ γένοιτο· ἵνα ἐγὼ εἰς τὴν τοιαύτην ἀτιμίαν καταστήσω· ταῦτα εἰπόν, καὶ ἀλαλάζων τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἠφάνισθη ἀπ' αὐτοῦ· ὁ δὲ γέρον ἀνέστη εἰς προσευχὴν, εὐχαρι-

στῶν τῷ Θεῷ καὶ λέγων ἀληθῶς εἶπας Κύριε, ὅτι ἀρχαῖον κακόν, νέον ἀγαθὸν οὐ γίνεται· ταῦτα δὲ ἀγαπητοί μου οὐχ ἀπλῶς ἠναγκάσθην εἰς μέσον παραγαγεῖν· ἀλλ' ἵνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μάθῃτε τὴν ἀγαθότητα· ὅτι εἰ καὶ διάβολον δέχεται μετανοοῦντα, πολλοὶ μᾶλλον ἀνθρώπους, ὑπὲρ ὧν, καὶ τὸ ἴδιον αἷμα ἐδέχεεν. (Ἐκ παλαιοῦ χειρογράφου).

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον εορτολόγιον Ὁρθόδοξοι, δι' ὑπομνήματός των, ζητοῦν τὴν συνταγματικὴν κατοχύρωσιν των εἰς τὸ ὑπὸ ψήφισιν νέον Σύνταγμα.

Τὸ αἷτημα τοῦτο εἶναι δίκαιον ὅχι μόνον διότι οὗτοι, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ ὑπόμνημα, ὑπερβαίνουν τὸ ἑκατομύριον ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸ αὐτὸ εορτολόγιον, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπιβάλλεται αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι παρεξέκλιναν πρὸς τὸ παπικὸν εορτολόγιον, νὰ ἐπανέλθουν κάποτε εἰς τὸ παραδεδομένον, χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Παῖσιος

Κάτιγγος 32 — Ἀθήναι 147

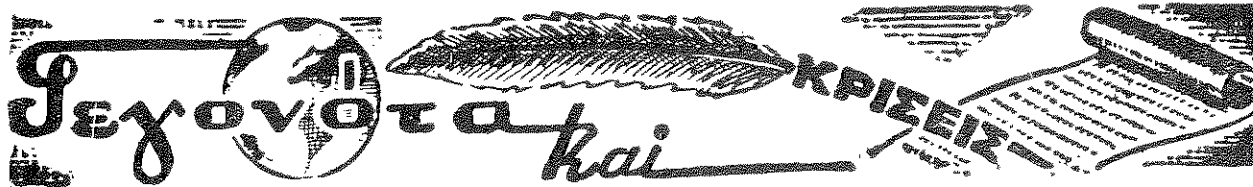
Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δροχμάς	30
>	Ἐτησίᾳ >	50
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολάρια	3
>	Ἐτησίᾳ >	5
	Τιμὴ Φύλλου δροχ.	3.—

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΑΠΡΙΑΙΟΥ

Τὴν 21 τοῦ μηνὸς ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Κεραιάς καὶ 2) Ἡρακλείου Νεμέας.

Τὴν 23 ἡμέραν Τρίτην τῆς Διακαινησίμου ἑορτῆς τοῦ Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί.

1) Παρεκκλήσιον Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ.

2) Ν. Λιοσίων, 3) Κ. Κηφισιάς, 4) Ἀγ. Φανουρίου, 5) Ἀγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων, 6) Καρύστου, 7) Πύργου Σάμου, 8) Θεσσαλονίκης, 9) Σέδες, 10) Μεσημερίου.

Τὴν 26 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζουν: 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Πειραιῶς, 2) Παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Ἀννης Μαρκοπούλου καὶ 3) ἡ Ἱ. Μονὴ Ριζομύλου Βελεστίνου.

Τὴν 25 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Μάρκου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ἐδημοσιεύθη προσφάτως, ὅτι ὑπὸ ἀκαδημαϊκοῦ, δυστυχῶς οἷος ὁ Ι. Θεοδωρακόπουλος, ἰδρυτῆ «Ἐλευθερῆς Σχολῇ Φιλοσοφίας «Ὁ Πλήθων» εἰς Μαγούλαν Σπάρτης καὶ τὸ δὴ χειρίστον, ὅτι μαθηταὶ τῆς Σχολῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ὁ Μητροπολίτης Σπάρτης καὶ ἄλλοι κληρικοί. Ἀπὸ τὸν τιμώμενον «Πλήθωνα» γίνεται πρόδηλος ὁ σκοτεινὸς σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος αὐτοῦ. Ἡ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαιδεΐα τοῦ Πυρσοῦ σαφῶς μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Πλήθων ἢ Γεμιστὸς ἦτο: 1) Μαθητῆς Εβραϊοραβίνου, 2) ἀντίχριστος ψευδοφιλόσοφος τύπου Κέλσου, πιστεύων εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, εἰς τὴν ἀστροθεΐαν τοῦ Ζωροαστρισμοῦ καὶ εἰς ἄλλας παχυλὰς πλάνας, 3) ἐπεδίωκε τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, 4) ἡ ἐν Σπάρτῃ Σχολὴ του ἐλειτούργει κατὰ τὸ πρότερον τῶν Ἑλευσινίων ὀργιαστικῶν Μυστηρίων, 5) ὑπῆρξε εἰσηγητὴς τῆς ἐπιμιξίας ἀρρένων καὶ θηλέων, 6) ἀνέπεμπε προσευχὰς εἰς τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους Ἑθνικοὺς εἰδωλολατρικοὺς Θεοὺς, 7) ἐφήρμοζε νέον θρησκευτικὸν καὶ κοινοπολιτικὸν σύστημα συμφώνως πρὸς τὸν μυστηρικισμὸν τῶν ἀντινομικῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν, 8) οἱ ὁπαδοὶ του ἐλάτρευαν ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν Θεῶν, 9) ἐκήρυττε τὴν εἰδωλατρικὴν πολυθεΐαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ ἀναστήσῃ τὸ κινδυνεύον ἀπὸ τοὺς Τούρκους Ἑλληνικὸν Ἔθνος, γενόμενος ἀρνη-

σῆριστος καὶ χριστιανομάχος, καθὼς καὶ ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, 10) ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευστὴς καὶ καθοδηγητὴς τοῦ ἐξωμότου Βησσαρίωνος καὶ ἄλλων Παπολατρῶν Ἑνωτικῶν καὶ συνεπῶς αἴτιος τῆς ὑποταγῆς καὶ ὑποδουλώσεως τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὸν Πάπαν καὶ δι' αὐτοῦ ἔπειτα εἰς τοὺς Τούρκους τὸ 1453.

Κροσομέν λοιπὸν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου διὰ τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, καταγγέλλομεν τὴν στηθεΐσαν Παγίδα εἰς τὸν εὐσεβῆ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδοποιούμεν τοὺς ἀρμόδιους ὅπως ἐπιληφθῶσι τοῦ ζητήματος πρὸς ἀποσόβησιν τεκταινομένων δεινῶν κατὰ τῆς Πατρῴας Πίστεως, τὸν δὲ παραπληθέντα ἴσως Σεβ. Μητροπολίτην Σπάρτης κ. Ἱερόδωρον, νὰ ἀνανήψῃ καὶ νὰ ἀγωνισθῇ μέχρι ἐσχάτων, ὥς ὅτου ἐξουδετερώσῃ τὸν εἰσελάσαντα ἀντίχριστον ἐν τῇ Πνευματικῇ Δικαιοδοσίᾳ αὐτοῦ καὶ μετατρέψῃ τὴν μασωνίζουσαν αὐτὴν φωλεάν τῆς Μαγούλας εἰς Χριστιανικὸν Κατηχητικὸν «Κέντρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἑνορίας. Ἴδου ἄλλωστε, διατὶ εὐρίσκουν ἀφορμὴν Σλαῦοι Ἱεράρχαι νὰ κατηγοροῦν ὅτι ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ὁ Ἑλληνισμὸς» ἦτοι ὁ εἰδωλολατρικὸς, ὅςος καὶ ὁ τοῦ θρηγκόλακος «Πλήθωνος».

ΚΑΙ Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ὅτι ἡ εἰδωλολατρικὴ Πρωτομαγιά ἔχει συγγενὴ ῥίζαν καὶ εἶναι ἀπὸ τὰ «ἀπομεινάρια» τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρείας, καθὼς καὶ τὰ Καρναβάλια καὶ τὰ παρόμοια, ἐποδεικνύεται 1) ἀπὸ τὰ Πρωτομαγιάτικα στεφάνια ποὺ τὰ κρεμοῦνε εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκῶν καὶ τὰ καίονσι ξηρὰ πλέον κατὰ τὴν 24ην Ἰουνίου, ὅποτε τελοῦσι καὶ τὴν εἰδωλολατρικὴν φέστιαν τῆς Πυροβολίας, 2) Ἀπὸ τὴν λέξιν «μαγιάξυλο» σύμβολον δαιμονικῆς μαγείας καὶ 3) ἀπὸ τὰ ἀσελγῆ ὄργια ποὺ τελεσιουργοῦνται ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς καὶ ἀθέους μύστας τῆς «πρωτομαγιάς» ἰδίως εἰς τὰ ἀπόκρυφα ἅλση.

Τὸ ὅτι ὅμως ἐφέτος ἡ Πρωτομαγιά θὰ συμπέσῃ μετὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην, δὲν εἶναι τυχαῖον ἢ ἀπλὴ σύμπτωσης.

Εἶναι προφανὲς σημεῖον θεοκρισίας, ὥστε ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ φανοῦν ποιοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ πιστοὶ χριστιανοὶ ποὺ συμπάσχουν μετὰ τὸν Ἐστευρωμένον Θεάνθρωπον Ἀντρωτὴν καὶ ποιοὶ θὰ τὸν προδώσουν μετὰ τὰ νέα Βασιλεῖα τῆς «Πρωτομαγιάς».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁ φερόμενος ὡς Ἱερεὺς Ἰωακείμ Γιανναράκης λειτουργῶν ἐσχάτως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Γλυκεφιούσης Περιεσσῶ, δὲν ἔχει κανονικὴν τὴν χειροτονίαν του καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκκλησιάζωνται ἐκείν.